

Nieuwsbrief ERF Updates

Nummer 9, 2026

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof

- [Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1751](#) 30-06-2026
- [Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1750](#) 30-06-2026
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:4221](#) 23-06-2026
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:4035](#) 18-06-2026
- [Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1480](#) 16-06-2026
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:4066](#) 16-06-2026
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:3707](#) 09-06-2026
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:1791](#) 02-06-2026
- [Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1499](#) 02-06-2026
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:1804](#) 27-05-2026
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:1628](#) 17-03-2026

Rechtbank

- [Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:3664](#) 19-06-2026
- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:6590](#) 19-06-2026
- [Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:4095](#) 17-06-2026
- [Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:7474](#) 10-06-2026
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:3550](#) 09-06-2026
- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:6061](#) 09-06-2026
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:3260](#) 03-06-2026
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:3629](#) 27-05-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:3626](#) 27-05-2026
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:3772](#) 27-05-2026
[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:4843](#) 21-05-2026
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:6017](#) 21-05-2026
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:15667](#) 20-05-2026
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:15374](#) 20-05-2026
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:6621](#) 15-05-2026
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:5733](#) 12-05-2026
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2451](#) 06-05-2026
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:5734](#) 29-04-2026
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:6697](#) 08-04-2026

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2026:156](#) 10-06-2026
[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2026:155](#) 09-06-2026
[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2026:156](#) 09-06-2026

RECHTSPRAAK

In 12 jaar lopende nalatenschap verleent voorzieningenrechter machtiging tegeldemaking effectenportefeuille.

Eiser – te dezer zake vertegenwoordigd door zijn meerderjarigenbewindvoerder – en gedaagde zijn de enige erfgenamen van hun in 2014 overleden moeder. Tot de nalatenschap behoort een effectenportefeuille. Ondanks herhaalde verzoeken geeft gedaagde geen toestemming om die portefeuille te gelde te maken. Thans wordt in kort geding machtiging gevorderd om de effectenportefeuille te gelde te maken dan wel veroordeling van gedaagde om mee te werken aan de verkoop. De voorzieningenrechter stelt vast dat de afwikkeling van de nalatenschap van de moeder inmiddels twaalf jaar duurt, terwijl de nalatenschap door het gerechtshof Den Haag (ERF 2018-0124) als ‘zeer overzichtelijk’ is gekwalificeerd. Het wordt dan ook (hoog) tijd dat de nalatenschap nu volledig wordt afgewikkeld. Een eerder niet-gepubliceerde verstekvonnis waarin is gelast dat de (resterende) erfenis van de moeder bij helfte (50/50) gedeeld wordt, was blijkbaar onvoldoende om ook tot verkoop van de tot de nalatenschap van moeder behorende effectenportefeuille te komen, terwijl de verkoop daarvan wel nodig is om de nalatenschap volledig te kunnen afwickelen. Gedaagde voert op zich geen bezwaar aan tegen de verkoop van de effectenportefeuille, maar hij wil dat er eerst duidelijkheid komt over de – in zijn ogen te hoge – bedragen die verschillende notarissen in rekening hebben gebracht voor het afwickelen van de nalatenschap van de moeder. Dat is – zo de voorzieningenrechter – echter geen reden om de verkoop van de effectenportefeuille tegen te houden. De gevraagde machtiging wordt verleend.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:6017

Zaaknummer: C/10/718355 / KG ZA 26-373

Rechters: R.J.A.M. Cozijmans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door werkgever van overledene bij wijze van zaakwaarneming betaalde uitvaartkosten zijn schulden van de nalatenschap en mede verhaalbaar op verzekerde overlijdensuitkering.

Vervolg op ERF 2025-0361. Een werknemer is overleden bij een verkeersongeval. De werkgever heeft de begrafeniskosten betaald en zoekt verhaal op de gezamenlijke erfgenamen. Anders dan het gerecht meent het hof dat de kosten van lijkbezorging gerekend moeten worden tot de schulden van de nalatenschap hetgeen betekent dat de vordering van de werkgever in zoverre toewijsbaar is dat zij kan worden verhaald op de goederen van de nalatenschap. De vordering is ingevolge artikel 3:288 BW Aruba ook bevoorrecht. In de stellingen van de werkgever ligt voldoende kenbaar besloten dat hij de uitvaartkosten heeft betaald bij wijze van zaakwaarneming. Dat is een deugdelijke grondslag. De vraag of een of meer erfgenamen verplicht is/zijn schulden van de nalatenschap uit hun overige vermogen te voldoen, en zo ja, welke erfgenamen, wordt naar huidig recht beantwoord in artikel 4:184 lid 2 BW Aruba. Het is mogelijk dat sommige erfgenamen wel die verplichting hebben en andere erfgenamen niet. Naar oud recht was dat ook al zo. Dat maakt iedere erfgenaam voor wie de hiervoor bedoelde vraag bevestigend beantwoord dient te worden, schuldenaar van de vordering van de werkgever. Zij zijn echter niet hoofdelijk aansprakelijk, maar slechts voor dat deel dat overeenkomt met hun erfdeel. De werkgever heeft met verlof van het Gerecht beslag doen leggen onder een levensverzekeringsmaatschappij op een verzekeringsuitkering bij overlijden. Het Gerecht is ervan uitgegaan dat de gezamenlijke erven de begunstigden zijn. In dit geding is niet gesteld of gebleken dat dit niet juist is. Bij gebrek aan verweer op dit punt neemt het Hof aan dat de werkgever de vordering kan verhalen op de beslagen verzekeringsuitkering.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 09-06-2026

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2026:156

Zaaknummer: AUA2021Hoo208

Rechters: G.C.C. Lewin, J. de Boer en W.P.M. ter Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Broer kan zijn vordering op zijn overleden broer niet verhalen op (een deel van) de verkoopopbrengst van de woning omdat de overeenkomst tussen erflater en diens echtgenote nietig is wegens overtreding van het schenkingsverbod.

Een vervolg op ERF 2025-0401. Broer A heeft geld uitgeleend aan zijn inmiddels overleden broer B. In deze procedure probeert A te bereiken dat de erfgenamen van de broer, of sommigen van hen, het uitgeleende bedrag aan hem terugbetalen. In geschil is onder meer of de vordering van A kan worden verhaald op de helft van de opbrengst van de verkoop van een woning. In dat kader is relevant dat de advocaat van A de buitengerechtelijke vernietiging heeft ingeroepen van een aantal rechtshandelingen tussen B en diens weduwe, zoals die staan in een akte uit 2018 strekkende tot wijziging van de huwelijkse voorwaarden en verdeling van de gemeenschap. Interessant is dat het hof in het genoemde tussenvonnis o.m. als voorlopige materieelrechtelijke overweging aangaf dat hetgeen de weduwe en erflater buiten de huwelijkse voorwaarden om onderling zijn overeengekomen, erop neer lijkt te komen dat zij onder een tijdsbepaling een bepaald vermogensbestanddeel om niet zullen overdragen van de ene echtgenoot aan de andere, namelijk dat de weduwe bij verkoop van de woning de helft van de opbrengst om niet zal overdragen aan de erflater. Indien de overeenkomst zo moet worden opgevat, dient zij te worden aangemerkt als een schenking tussen echtgenoten. In het tot 1 september 2021 geldende erfrecht waren schenkingen tussen echtgenoten verboden (art. 7A:1697 BW). In zoverre lijkt het hoger beroep gegrond te zijn, zij het dat de grieven geen beroep doen op het naar oud recht geldende verbod van schenking tussen echtgenoten. Thans blijkt dat de weduwe c.s. alsnog een beroep doen op het naar oud recht geldende schenkingsverbod. Het hof aanvaardt het betoog van B niet dat de opbrengstovereenkomst is gesloten ter voldoening aan een natuurlijke verbintenis, en dat de opbrengstovereenkomst deel uitmaakt van een aantal zuiver vermogensordenende handelingen zonder bevoordelingsbedoeling. Het hof merkt de opbrengstovereenkomst dan ook aan als een schenking. De opbrengstovereenkomst is niet rechtsgeldig en heeft dan ook niet bewerkstelligd dat een vordering van de erflater B op X is ontstaan ter hoogte van de helft van de verkoopopbrengst, en evenmin dat de helft van de verkoopopbrengst in de nalatenschap valt. Dit betekent dat de vordering van A niet uit dien hoofde uit de nalatenschap kan worden

voldaan. In zoverre is het hoger beroep gegrond. In het tussenvonnis is verder aangegeven dat ingevolge de devolutieve werking van het hoger beroep dient beoordeeld te worden of de toedeling van de woning bij huwelijkse voorwaarden in 2018 paulianeus is. Het hof gaat in op de vereisten voor pauliana en geeft aan dat op zichzelf een verdeling van een wettelijke huwelijksgoederengemeenschap staande huwelijk ertoe leidt dat toekomstige schuldeisers in een nadeliger positie komen te verkeren. Schuldeisers worden hiertegen echter tot op zekere hoogte beschermd in Boek 1 titel 7 afdeling 3 (ontbinding van de wettelijke huwelijksgoederengemeenschap). Daarom is die enkele omstandigheid onvoldoende om een dergelijke verdeling als paulianeus aan te merken. A heeft aan zijn beroep op artikel 3:45 BW ten grondslag gelegd dat hij door de toedeling van de woning aan X geen verhaal op de woning meer kan nemen voor zijn vordering. Gelet op het voorgaande is die enkele omstandigheid onvoldoende voor een geslaagd beroep op artikel 3:45 BW. Voor het overige heeft hij niets aangevoerd over benadeling van schuldeisers. Zijn beroep op artikel 3:45 BW faalt daarom.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 09-06-2026

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2026:155

Zaaknummer: AUA2023H00165

Rechters: G.C.C. Lewin, J. de Boer en W.P.M. ter Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Na verwijzing oordeelt het hof weer dat erflaatster en ex-partner géén afspraak hadden om de overwaarde van de woning te delen.

In dit geschil tussen ex-informele samenwoners is de beperkte erfrechtelijke component dat A van de erfgenamen van zijn overleden partner B vordert dat deze de helft van de verkoopopbrengst van de volledig ten name van B staande woning aan hem voldoen. In cassatie (ERF 2024-0557) oordeelde de Hoge Raad dat het hof de afwijzing van de stelling van de man omtrent het bestaan van een stilzwijgende afspraak om de overwaarde van de woning te delen, onvoldoende heeft gemotiveerd. De Hoge Raad vernietigde en verwees de zaak naar het Hof Amsterdam. Thans oordeelt het hof dat ook als de door eiser aangevoerde feiten en omstandigheden – in onderlinge samenhang bezien – zouden komen vast te staan, deze niet de conclusie kunnen dragen dat er sprake is van een stilzwijgende afspraak dat eiser A en erflaatster ieder voor de helft recht hadden op de overwaarde van de woning. Op zichzelf is voorstelbaar dat twee partijen die met elkaar (willen gaan) samenwonen onderling een regeling treffen voor de wijze waarop zij hun financiële verhouding regelen, in het bijzonder wat betreft de kosten van de gezamenlijke huishouding. In dat geval zijn zij gebonden aan de door hen gesloten overeenkomst. Met inachtneming van de zogenoemde wils/vertrouwensleer (als bedoeld in art. 6:217 BW in verbinding met art. 3:33 en 3:35 BW), de *Haviltex*-maatstaf en gelet op de vormvrije wijze waarop zo'n overeenkomst tot stand kan komen, is voorstelbaar dat stilzwijgende overeenstemming wordt aangenomen op basis van de feitelijke gedragingen van partijen (zie ook art. 3:37 BW). Erflaatster B en eiser A hadden ten tijde van de aankoop van de woning al een jarenlange relatie en woonden samen (in een andere woning). Ook in de aangekochte woning zouden zij gaan samenwonen, wat zij vervolgens 24 jaar hebben gedaan. De woning was eigendom van erflaatster en ook de hierop rustende hypothecaire geldlening en de hieraan gekoppelde spaarpolis stonden uitsluitend op haar naam. Tussen erflaatster en eiser bestond dus geen goederenrechtelijke gemeenschap. Volgens eiser A is de woning alleen op naam van erflaatster gesteld zodat het vermogen veilig werd gesteld voor het geval hij een eigen zaak zou starten. Ook als dat het geval is geweest, is dit onvoldoende om de gestelde afspraak aan te nemen. Uit de wijze waarop eiser en erflaatster zich gedurende de samenleving jegens elkaar hebben gedragen, ook in financieel opzicht, leidt het hof, evenals de rechtbank, geen stilzwijgende afspraak af. Daarnaast is het,

zoals de rechtbank ook heeft overwogen, in affectieve samenlevingsrelaties gebruikelijk dat partners naar draagkracht bijdragen in de lasten van de woning waarin zij samen wonen. Voor zover de door eiser gestelde feiten en omstandigheden zien op de financiële bijdragen van zijn kant, is het hof van oordeel dat die alle te scharen zijn onder de lasten die samenlevers gewoon zijn te delen. Dat geldt ook voor de kosten van aankoop die eiser heeft betaald (in de vorm van een bouwtermijn en notariskosten). Zowel in het geval dat zou blijken dat de financiën van erflaatster niet toereikend waren om de woning te kopen, als in het geval dat eiser de bijdrage zonder noodzaak heeft gedaan, heeft te gelden dat die bijdrage ook in samenhang gezien geen zodanige bijzondere (bijkomende) omstandigheid is dat die wijst op een stilzwijgende overeenkomst tussen erflaatster en eiser op grond waarvan eiser de helft van de overwaarde van de woning toekomt. In (duurzame) samenlevingsrelaties is het gebruikelijk dat partners elkaar over en weer financieel bijstaan zonder dat daarvoor een aanwijsbare tegenprestatie geleverd moet worden, of hooguit een vergoedingsrecht ontstaat (dat in dit stadium van de procedure niet meer aan de orde is). De door eiser gestelde investeringen in de woning passen naar het oordeel van het hof binnen het gebruik van duurzame partners om hun lasten te delen. Daarbij acht het hof van belang dat het om relatief bescheiden en in ieder geval niet om zeer aanzienlijke investeringen in de woning gaat, gezien de duur van 24 jaar die eiser en erflaatster daarin hebben gewoond. Dat eiser vanaf enig moment (toen erflaatster haar inkomen verloor) een (groter) deel van de (hypotheek)lasten droeg, wijst evenmin op een afspraak tot verdeling van de waarde van de woning. Het is immers niet ongebruikelijk dat de ene partner (al dan niet tijdelijk) meer betaalt wanneer de andere partner over minder middelen komt te beschikken. Evenmin is ongebruikelijk tussen samenwoners dat zij ervoor kiezen als fiscaal partners te worden aangemerkt, zodat zij de hypotheekrente zo fiscaal voordelig mogelijk als aftrekpost kunnen opvoeren. Het hof is van oordeel dat, ook indien van de door eiser aangevoerde feiten en omstandigheden moet worden uitgegaan, gelet op hetgeen hiervoor is besproken en gezien ook in het licht van de gemotiveerde betwisting daarvan van de zijde van de erven van B/verweerders, noch op grond van de door A aangevoerde aanvullende werking van de redelijkheid en billijkheid, noch op grond van artikel 6:2 lid 1 BW het bestaan van de door eiser gestelde aanspraak jegens (de nalatenschap van) erflaatster kan worden aangenomen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 02-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1499

Zaaknummer: 200.352.409/01

Rechters: H.A. van den Berg, A.R. Sturhoofd en M.C. Schenkeveld

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Net als de kantonrechter oordeelt het hof dat verzoekster moet worden ontslagen als executeur-afwikkelingsbewindvoerder.

Verzoekster, verweerder en belanghebbende zijn de kinderen van de in 1994 overleden vader en in 2019 overleden moeder/erflaatster. Het hof is met de kantonrechter van oordeel dat gewichtige redenen het ontslag van verzoekster als executeur rechtvaardigen. De verhoudingen tussen verzoekster als executeur en verweerder als erfgenaam zijn ernstig verstoord, waardoor verweerder geen vertrouwen meer heeft in het optreden van verzoekster. Dit wantrouwen is naar het oordeel van het hof objectief gestaafd, mede gelet op de moeizame communicatie vanuit verzoekster, de gebrekkige en mede gezien de communicatie tussen verzoekster en verweerder uit maart 2025 zelfs nalatige informatievoorziening door verzoekster en het tijdsverloop tussen het overlijden van erflaatster en heden. In al die tijd is de nalatenschaapsboedel nog niet afgewikkeld en is nog geen taxatie opgemaakt van de woning in Turkije. Verzoekster heeft onvoldoende aangetoond dat de afwikkeling van de nalatenschaapsboedel door verweerder onmogelijk is gemaakt of is vertraagd. Daarvoor is in ieder geval onvoldoende dat verweerder conservatoir beslag heeft gelegd en dat meerdere procedures zijn gevoerd. Naast het ernstige gebrek aan vertrouwen van de erfgenaam in de executeur mede gebaseerd op het feit dat de nalatenschaap nog niet is afgewikkeld – wat op zichzelf als een gewichtige reden kan worden aangemerkt – is het hof van oordeel dat verzoekster verder is tekortgeschoten in haar uitvoerende taken als executeur. Vaststaat dat zij een deel van de verkoopopbrengst van de nalatenschaapswoningen heeft geïnvesteerd in een woning in Turkije, zonder verweerder daarvan op de hoogte te stellen. In het testament is in afwijking van artikel 4:147 lid 2 BW bepaald dat de executeur over de keuze van de te gelde te maken goederen en de wijze van tegeldemaking niet in overleg hoeft te treden met de erfgenamen en geen toestemming hiervoor nodig heeft. Dit gaat echter niet zover dat de executeur de opbrengst van een te gelde gemaakt goed in een ander goed kan investeren, zonder de erfgenamen bij die keuze te betrekken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:3707

Zaaknummer: 200.359.748

Rechters: J.G. Knot, M.W. Zandbergen en K.H.P. Selcraig

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De wegens toebrengen van zwaar lichamelijk letsel veroordeelde gedaagde moet uitvaartkosten vergoeden aan dochter erflater/slachtoffer.

Een zaak met zijdelings erfrechtelijke elementen. Gedaagde is strafrechtelijk veroordeeld voor (onder meer) de beroving en het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel aan het slachtoffer/erflater. Eiseressen zijn de dochters van erflater. In deze civiele procedure vorderen de dochters vergoeding van schade die hun vader en zij door het overlijden hebben geleden. De ex-echtgenote van het slachtoffer/erflater vordert schadevergoeding voor het wegvallen van de partneralimentatie die hij haar betaalde. De vordering van de ex-echtgenote wordt afgewezen omdat haar schade niet valt onder de schade die een dader op grond van de wet aan anderen dan het slachtoffer moet vergoeden. Wel oordeelt de rechtbank dat gedaagde tegenover de dochters aansprakelijk is voor schade die verband houdt met het overlijden van het slachtoffer. De rechtbank wijst de vorderingen van de dochters gedeeltelijk toe. Gedaagde moet hun de gelden terugbetalen die erflater zonder goede reden aan hem heeft overgemaakt en hij moet aan hen affectieschade betalen. Het erfrechtelijk element is de veroordeling van gedaagde om aan een van de dochters de door haar gemaakte uitvaartkosten te vergoeden omdat gedaagde op grond van artikel 6:108 lid 2 BW als aansprakelijke partij gehouden is de uitvaartkosten van het slachtoffer te vergoeden.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 20-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:15374

Zaaknummer: C/09/696542

Rechters: C.J.A. Seinen

Advocaten: M.P. de Klerk en R. Sarican

RECHTSPRAAK

Volgens de kantonrechter is er sprake van een uitvaartverzekering in natura zodat er geen wettelijk recht is om de betaalde premies geheel of gedeeltelijk af te laten kopen.

Verweerders zijn met eiseres een overeenkomst aangegaan, waarbij eiseres X zich, tegen een maandelijkse vergoeding, verplicht om bij overlijden onder andere de uitvaart te verzorgen. Verweerders hebben de overeenkomst beëindigd en de betaalde vergoedingen als afkoopsom gevorderd. Die vordering is bij verstek toegewezen. X is tegen die beslissing in verzet gekomen. De kantonrechter oordeelt dat sprake is van een uitvaartverzekering in natura en daarvoor geldt geen recht van afkoop. Door het afsluiten van het lidmaatschap hebben verweerders zich verplicht om maandelijks een bedrag aan eiseres te betalen. In ruil daarvoor heeft X zich verbonden om bij overlijden een aantal diensten te leveren. Deze diensten moeten worden aangemerkt als een uitkering in natura. Omdat tegenover de betalingen van verweerders een (mogelijke) uitkering in natura staat, moeten de betalingen als premies worden beschouwd. Verder was bij het sluiten van de overeenkomst niet zeker of en wanneer X de diensten zou moeten leveren, en hoe lang de premiebetalingen zouden duren en het was mogelijk dat verweerders (zoals in dit geval gebeurd is) de overeenkomst zouden beëindigen. Deze omstandigheden, samen met de verplichting tot premiebetaling en het (eventueel) doen van een uitkering bij overlijden, leiden tot het oordeel dat de overeenkomst kwalificeert als een levensverzekering. Omdat de diensten in natura worden geleverd, is meer specifiek sprake van een verzekering van uitvaart in natura. Dat de diensten meer omvatten dan alleen de kosten van lijkbezorging en een behoorlijke uitvaart, zoals verweerders hebben betoogd, maakt dat niet anders. Er is namelijk niet gebleken dat verweerders in geval van overlijden, in plaats van de diensten in natura, aanspraak konden maken op uitbetaling van een geldbedrag. Er is dus sprake van een levensverzekering, maar niet alles wat geldt voor een levensverzekering geldt ook voor uitvaartverzekeringen. Artikel 7:976 BW maakt expliciet duidelijk dat artikel 7:978 lid 1 BW toepassing mist bij verzekeringen strekkende tot voorziening in de kosten van lijkbezorging. Dit is een klassieke aanduiding van een uitvaartverzekering, zoals de hier aangegane natura-uitvaartverzekering. Dit betekent dat verweerders dus geen wettelijk recht hebben om de betaalde premies geheel of gedeeltelijk af te laten kopen. Evenmin is gebleken dat partijen dit contractueel hebben afgesproken. Er

bestaat dus geen grondslag voor de vordering, het verzet is gegrond en het verstekvonnis wordt vernietigd.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 09-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:6061

Zaaknummer: 11952709 \ CV EXPL 25-15259

Rechters: B.T. Beuving

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De vordering tot afleggen door de – inmiddels gewezen – executeur van een uitgebreidere en algemenere rekening en verantwoording, wordt afgewezen.

Eiseres is een van de twee dochters van erflaatster. Gedaagde is de gewezen executeur. Nadat eiseres op 26 november 2024 een verzoek tot ontslag heeft ingediend, deed gedaagde dit een week later ook zelf. Bij dit verzoek is een document gevoegd waarin (de stand van) de bankrekeningen, het onroerend goed en de effecten op naam van erflaatster zijn vermeld en de bankrekeningen op naam van de bv (hierna: de vennootschap) per datum overlijden erflaatster. Ook is er een document gevoegd waarop (de saldi van) de bankrekeningen, het onroerend goed, betalingen aan de erfgenamen, de aanslagen erfbelasting en legaten zijn weergegeven. Achter dit document zijn overzichten gevoegd waarin per bankrekening wordt weergegeven welke mutaties hebben plaatsgevonden in de periode tussen de datum van overlijden van de erflaatster op 26 maart 2023 en de indiening van het verzoekschrift ontslag op 2 december 2024. Op 20 december 2024 heeft de kantonrechter gedaagde ontslag verleend. Eiseres stelt – na eiswijziging – een groot aantal vorderingen in tegen gedaagde die betrekking hebben op de rekening en verantwoording en de afwikkeling en de daarbij gemaakte keuzes. Deze procedure is aangevangen met een verzoek tot het afleggen van rekening en verantwoording. Na toepassing van de wisselbepaling (art. 69 Rv) is deze procedure voortgezet als bodemprocedure en heeft eiseres de eis ten aanzien van de wijze waarop rekening en verantwoording moet worden afgelegd aangevuld. Hierop heeft gedaagde ook zijn verweer gericht. De rechtbank begrijpt dat deze procedure gevoerd wordt tegen de achtergrond van een geschil over de wijze waarop gedaagde uitvoering heeft gegeven aan zijn taken als executeur. In dit verband heeft eiseres gedaagde voorafgaand aan deze procedure buiten rechte aansprakelijk gesteld en een schadevergoeding gevorderd. Indien eiseres die vermeende tekortkomingen onderwerp had willen maken van deze procedure, dan heeft zij daartoe voldoende gelegenheid gehad om in het procesinleidende document, althans bij haar eiswijziging, concrete vorderingen in te stellen. Het is in strijd met de goede procesorde en tegen de achtergrond dat vanaf de aanvang van een procedure voor de wederpartij en rechter duidelijk is waarop de procedure betrekking heeft, om te vorderen dat na het afleggen van de rekening en verantwoording, na een tweede wijziging van eis, alsnog een vordering tot

schadevergoeding tegen gedaagde kan worden ingesteld. De rechtbank geeft dan ook geen gelegenheid om in een tweede fase de eis nogmaals te wijzigen. Ook laat de rechtbank het partijdebat dat betrekking heeft op de wijze waarop gedaagde uitvoering heeft gegeven aan zijn taak als executeur buiten beschouwing. Deze procedure is erop gericht om gedaagde een nadere rekening en verantwoording te laten afleggen over het beheer van de nalatenschap, zodat eiseres zich een geïnformeerd beeld kan vormen van het gevoerde beleid. In artikel 4:151 BW jo. artikel 4:161 BW is bepaald dat de executeur aan het einde van de uitvoering van zijn werkzaamheden rekening en verantwoording dient af te leggen. In deze wettelijke bepalingen is niet gespecificeerd op welke wijze dat dient te gebeuren. In de jurisprudentie is wel uitgemaakt dat de inhoud van hetgeen als rekening en verantwoording mag worden verlangd, telkens wordt bepaald door de aard van de rechtsverhouding welke verplicht tot het zich omtrent de behoorlijkheid van enig vermogensrechtelijk beleid te rechtvaardigen, en de omstandigheden van het gegeven geval (vgl. HR 2 december 1994, ECLI:NL:HR:1994:ZC1561). Gedaagde heeft bij gelegenheid van zijn ontslagverzoek aan de kantonrechter rekening en verantwoording afgelegd. Daarnaast heeft hij een ordner met diverse administratieve stukken, waaronder bankafschriften, overgedragen aan de advocaat van eiseres. Tussen partijen is in geschil of gedaagde hiermee op adequate wijze rekening en verantwoording heeft afgelegd. Het ligt op de weg van eiseres om voldoende te stellen dat dit niet het geval is. De rechtbank is van oordeel dat gedaagde met de gespecificeerde declaraties, zoals nader toegelicht in de conclusie van antwoord en tijdens de mondelinge behandeling, voldoende toelichting heeft gegeven op de door hem bestede tijd. Ook is de rechtbank van oordeel dat gedaagde voldoende heeft toegelicht op welke wijze de belastingaangiften tot stand gekomen zijn, welke keuzes hij heeft gemaakt en wat, in zijn visie, de reden is voor de vertraging in de aangifte. Daarmee heeft gedaagde voldaan aan zijn verplichting om rekening en verantwoording af te leggen. De rechtbank is van oordeel dat de declaraties voldoende inzicht geven in de gemaakte kosten en dat daarmee voldoende rekening en verantwoording is afgelegd over de betreffende kosten. De notariskosten zijn niet op deze facturen vermeld, maar de hoogte daarvan kan eenvoudig uit het overzicht van het verloop van de bankrekening, die bij de rekening en verantwoording van 2 december 2024 is gevoegd, worden afgeleid. Daarmee is echter nog geen verantwoording over deze kosten afgelegd. Eiseres heeft echter niet toegelicht welk belang zij heeft bij specifiek een verantwoording over de notariskosten, zodat de rechtbank, tegen de achtergrond dat alle andere kosten deugdelijk zijn verantwoord, dit onderdeel van de vordering bij gebrek aan voldoende belang afwijst. De rechtbank is van oordeel dat de vordering dat gedaagde, in aanvulling op de rekening en verantwoording die hij al heeft afgelegd, het beleid van de executeur moet verantwoorden, niet kan worden toegewezen. Overwogen wordt dat artikel 4:151 BW geen concrete eisen stelt aan de wijze waarop rekening en verantwoording moet worden afgelegd en ook niet verplicht tot het opstellen van een

algemeen verslag over het beleid van de executeur bij het einde van de executele. De wijze waarop bij het einde van de executele rekening en verantwoording moet worden afgelegd wordt onder meer bepaald door de aard en omvang van de nalatenschap en de door de executeur verrichte handelingen. Bovendien, en dat heeft in veel gevallen zelfs de voorkeur, kan deze verantwoording ook lopende de executele plaatsvinden. Bij de beantwoording of gedaagde in algemene zin voldoende rekening en verantwoording heeft afgelegd, acht de rechtbank relevant dat gedaagde ter gelegenheid van zijn ontslag als executeur rekening en verantwoording heeft afgelegd aan de kantonrechter en een ordner met administratie met betrekking tot de executele ter beschikking heeft gesteld aan (de advocaat van) eiseres. Uit de inhoudsopgave van deze ordner kan worden opgemaakt dat de administratieve bescheiden per onderwerp geordend zijn. Daarnaast heeft tijdens de executele regelmatig overleg plaatsgevonden tussen de erfgenamen en gedaagde over door hem te nemen beslissingen en het daarbij te voeren beleid. Op 7 november 2023 en 9 september 2024 heeft een overleg plaatsgevonden in aanwezigheid van de advocaten van partijen. De rechtbank is van oordeel dat al deze handelingen in samenhang beschouwd maken dat gedaagde voldoende rekening en verantwoording heeft afgelegd. Gedaagde heeft tijdens de executele en bij het einde daarvan voldoende informatie verstrekt aan eiseres om haar rechten als erfgenaam waar te maken en te controleren of haar erfdeel correct is vastgesteld. Weliswaar bevat het document waarin rekening en verantwoording is afgelegd geen toelichting op alle gemaakte kosten, maar deze kunnen naar het oordeel van de rechtbank voldoende worden opgemaakt uit de bankmutaties die als bijlage bij dit document zijn gevoegd.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 20-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:15667

Zaaknummer: C/09/694136

Rechters: R.C. Hartendorp

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Informele partner van zonder testament overleden erflater moet op vordering van vereffenaar diens woning ontruimen.

Namens de erven vordert de vereffenaar in erflaters nalatenschap ontruiming van de woning van erflater door gedaagde. Gedaagde was de afgelopen dertien jaar de informele partner van erflater. Erflater heeft geen testament gemaakt zodat zijn vader, zijn moeder en zijn zus in gelijke delen gerechtigd zijn tot de nalatenschap. Zij hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard en hebben de vereffenaar aangewezen als vereffenaar en gevolmachtigde. Volgens de vereffenaar zitten er nauwelijks liquide middelen in de nalatenschap, is de woning het enige vermogensbestanddeel van betekenis, en bedraagt de aan de woning verbonden hypothecaire geldlening circa 190.000. Gedaagde voert aan dat erflater plotseling op jonge leeftijd is overleden en zij daardoor plotseling werd geconfronteerd met een situatie dat ze geen recht of titel meer had om in de woning te verblijven. Zij meent dat haar vanuit menselijk oogpunt tijd moet worden gegund om een nieuwe woning te vinden. De voorzieningenrechter geeft aan dit er niet kan en mag toe leiden dat de erven zouden moeten wachten tot gedaagde daadwerkelijk andere woonruimte heeft gevonden. Maar de afweging rechtvaardigt wel een wat langere concrete ontruimingstermijn.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:3550

Zaaknummer: C/16/611452 / KG ZA 26-273

Rechters: N.A.J. Purcell

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenamen van inmiddels zelf overleden bezwaarde hebben geen vordering op de verwachter in verband met door bezwaarde uit eigen vermogen betaalde erfbelasting.

Erflaatster X heeft in haar testament haar partner Y (erflater) onder een tweetrapsmaking benoemd tot enig erfgenaam. Haar broer en zus (gedaagden) zijn benoemd tot erfgenaam onder de opschortende voorwaarde van het overlijden van Y. Na het overlijden van X heeft Y, omdat de woning van erflaatster nog niet was verkocht, een deel van de verschuldigde erfbelasting betaald uit zijn eigen vermogen. Niet lang daarna is Y zelf overleden. Eisers zijn diens erfgenamen en vorderen dat gedaagden dit deel van de erfbelasting aan hen vergoeden. Eisers stellen dat het bezwaard vermogen draagplichtig is voor de erfbelasting. Dat volgt uit artikel 4:7 lid 1 sub e BW, in samenhang met artikelen 4:184 lid 1 BW en 4:200 lid 3 BW. Bovendien komt de erfbelasting (als 'buitengewone last') ook op grond van artikelen 3:172 en 3:222 BW ten laste van het bezwaard vermogen. Omdat erflater een deel van de erfbelasting heeft betaald uit zijn eigen vermogen, heeft de nalatenschap van erflater een regresvordering of vergoedingsrecht op het bezwaard vermogen, althans is sprake van een situatie zoals omschreven in het arrest van de Hoge Raad *Quint/Te Poel*. Ook is er sprake van een onrechtmatige daad, dan wel ongerechtvaardigde verrijking. Subsidiair doen eisers een beroep op de redelijkheid en billijkheid. Het kan volgens hen niet zo zijn dat erflater draagplichtig is, uitsluitend door zijn vroegtijdig overlijden waardoor hij de voorgesloten erfbelasting van € 360.000 niet meer heeft kunnen verrekenen met de opbrengst van de woning, die nota bene al te koop stond. Dit gevolg is naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar en is ook niet de bedoeling van erflaatster geweest. De rechtbank wijst de vorderingen af. Artikel 36 SW 1956 wijst erflater aan als belastingplichtige en dat is een aanwijzing dat Y zelf draagplichtig was voor de erfbelasting. Het gegeven dat de schuld uit erfbelasting (voor zover die rust bij de erfgenamen) in artikel 4:7 lid 1 sub e BW is aangemerkt als nalatenschapsschuld, heeft dus tot gevolg dat die schuld kan worden verhaald op goederen uit de nalatenschap. Dat betekent niet dat ook de draagplicht rust op de nalatenschap, in plaats van op de belastingplichtige erfgenaam. Artikel 4:184 lid 1 BW rechtvaardigt die conclusie evenmin. Dat artikellid heeft betrekking op de verhaalsmogelijkheden voor schulden van de nalatenschap en niet op de draagplicht. Ook het beroep op artikel 4:200 (lid 3) BW slaagt niet,

alleen al omdat het artikel betrekking heeft op erfgenamen die beneficiair hebben aanvaard, terwijl erflater de nalatenschap van erflaterster zuiver heeft aanvaard. Uit die bepalingen over vruchtgebruik volgt (voor zover hier van belang) dat als de bezwaarde (erflater) een buitengewone last voldoet die drukt op het bezwaard vermogen, de verwachters (gedaagden) hem het voorgeschotene dienen terug te geven (art. 3:222 lid 2 BW). Eisers kunnen op deze bepaling echter in dit geval niet met succes een beroep doen. Voor zover de erfbelasting al als een 'buitengewone last' kan worden aangemerkt, hetgeen verder in het midden kan blijven, is de rechtbank gelet op het voorgaande van oordeel dat die last op het vermogen van erflater drukt en niet op het bezwaard vermogen. Ook de aangevoerde ongerechtvaardigde verrijking borduurt voort op de gedachte dat Y niet draagplichtig was. De rechtbank volgt die gedachte dus niet. De interingsbevoegdheid van erflater betekent dat erflater de erfbelasting mocht betalen uit het bezwaard vermogen, ongeacht welk vermogen draagplichtig was. Daaruit kan niet worden afgeleid dat erflaterster heeft bedoeld dat de erfbelasting ten laste van het bezwaard vermogen zou komen. Erflaterster heeft daarover in het testament verder niets vermeld. Daarom heeft de nalatenschap geen vergoedingsrecht op gedaagden en ook de redelijkheid en billijkheid leiden in dit geval niet tot een andere uitkomst.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 08-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:6697

Zaaknummer: C/15/368385

Rechters: H. Bruin

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot ontslag/schorsing executeur afgewezen omdat hij reeds rekening en verantwoording heeft afgelegd en het beheer over de goederen is geëindigd door deze ter beschikking te stellen aan de erfgenamen.

Erflaatster heeft verzoeker en verweerder en de belanghebbenden tot erfgenaam benoemd. De erfgenamen hebben de nalatenschap zuiver aanvaard. Verweerder is benoemd tot executeur en heeft die benoeming aanvaard. Verzoeker verzoekt verweerder te schorsen en te ontslaan als executeur. Volgens de kantonrechter blijkt uit de overgelegde stukken niet alleen dat verweerder rekening en verantwoording heeft afgelegd aan de andere erfgenamen, maar ook dat aan hem (impliciet) decharge is verleend doordat de erfgenamen akkoord zijn gegaan met de door hem voorgestelde verdeling van de resterende gelden. Daarnaast heeft hij het beheer over de goederen beëindigd door deze ter beschikking van de erfgenamen te stellen. Hetgeen nog resteerde in de nalatenschap van erflaatster is onder de erfgenamen verdeeld. Daarmee is zijn taak als executeur tot een einde gekomen. Van een ontslag of schorsing kan daarom geen sprake meer zijn.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 21-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:4843

Zaaknummer: 12048837 \ OV VERZ 26-34 (E)

Rechters: P.P.M. van der Burgt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mede-erfgenaam wordt bevolen om mee te werken aan het verkrijgen van inzicht in nalatenschap.

Eiseres A en gedaagden 1 en 2 zijn erfgenamen van erflater X. Erflater X is de weduwnaar van erflaatster Y. X en Y hadden twee kinderen: gedaagde 1 en dochter Q. Eiseres A en gedaagde 2 zijn de kinderen van dochter Q en dus de nichten van gedaagde 1 en de kleindochters van erflater en erflaatster. In de hoofdzaak vordert A om de verdeling van de nalatenschap van erflater vast te stellen en in het incident dat gedaagde 1 en 2 worden veroordeeld om binnen twee weken volledige medewerking te verlenen aan het verkrijgen van inzicht in de samenstelling en omvang van de nalatenschap van erflater. A heeft gesteld en niet is betwist dat gedaagde 1 en 2 de gevorderde medewerking moeten verlenen (behalve ten aanzien van de boedelbeschrijving). Op grond van artikel 3:296 BW is de vordering in beginsel toewijsbaar. Dat gedaagde 1 heeft aangevoerd dat hij bereid is de vereiste medewerking te verlenen en dat A daarom onvoldoende belang heeft bij haar vordering (art. 3:303 BW) is echter geen reden om de vordering niet toe te wijzen. De enkele toezegging betekent nog niet dat gedaagde 1 de gevraagde medewerking zal verlenen en dus dat er geen belang is. Het lukt partijen niet buiten de rechtbank om goed overleg te voeren en daarom is er belang bij een voorziening in rechte. De vordering tot het verlenen van medewerking wordt toegewezen in de zin dat de medewerking moet worden verleend in de vorm van een machtiging voor A om bij de relevante bank(en) en de Belastingdienst alle beschikbare documentatie op te vragen. Gedaagden worden niet veroordeeld tot het meewerken aan het verkrijgen van inzicht in de boedelbeschrijving omdat deze vordering prematuur is. Gedaagde 1 is geen executeur en dus niet gehouden de boedelbeschrijving op te maken. De erfgenamen moeten op dit punt (het opmaken van de boedelbeschrijving) samenwerken. Zodra alle gegevens binnen zijn, kan A een voorstel opmaken aan de hand van de gegevens, waarbij zij alle gegevens deelt.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 17-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:4095

Zaaknummer: C/01/424591 / HA ZA 26-172

Rechters: L.S. Frakes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***Onterde kinderen doen in een onder oud Arubaans erfrecht
opengevallen nalatenschap te laat een beroep op hun legitieme portie.***

De in 1993 overleden erflater laat achter drie kinderen uit zijn eerste huwelijk (eisers), zijn echtgenote (gedaagde) en de twee uit die relatie geboren kinderen. In zijn testament heeft erflater gedaagde tot enig erfgenaam benoemd. Kerngeschil is of eisers in 2025 een geslaagd beroep kunnen doen op hun legitieme portie. Ten tijde van erflaters overlijden gold nog het oude Arubaanse erfrecht dat een legitieme portie kende. Bij het inwerkingtreden van het nieuwe erfrecht, op 1 september 2021, is de legitieme portie afgeschaft. Sindsdien kan een erflater zijn kinderen dus volledig onterven, voor die tijd kon dat niet. In geschil is hoe artikel 83 van de overgangsbepalingen bij het nieuwe Burgerlijk Wetboek (AB 2021, no. 43) moet worden uitgelegd. Het Gerecht geeft aan dat in artikel 83 lid 1 van de overgangsbepalingen staat dat iemand die onder het oude recht een legitieme aanspraak had gekregen, dat recht ook na de inwerkingtreding van het nieuwe recht behield. Erfgenamen die bij het in werking treden van het nieuwe erfrecht een legitieme aanspraak hadden verkregen, verloren die dus niet. In artikel 83 lid 2 van de overgangsbepalingen is er echter wel een limiet verbonden aan de periode waarbinnen een legitimaris zijn aanspraak geldend moet maken. Voor 'oude' nalatenschappen, die waren opgevallen vóór 1 september 2017, gold dat de legitimaris nog een jaar na de inwerkingtreding van het nieuwe recht (dus tot 1 september 2022) de tijd had om een beroep te doen op zijn legitieme portie. Voor 'nieuwere' nalatenschappen, die waren opgevallen tussen 1 september 2017 en 1 september 2021, gold dat de legitimaris zijn aanspraak binnen vijf jaar na het overlijden van erflater geldend moest maken. In dit geval is sprake van een 'oude' nalatenschap: erflater is immers overleden op 4 juli 1993. Dit betekent dat eisers op grond van artikel 83 lid 1 en 2 van de overgangsbepalingen, tot 1 september 2022 de tijd hadden om aanspraak te maken op hun legitieme portie. Dat hebben zij niet gedaan: gesteld noch gebleken is dat zij ooit contact hebben opgenomen met gedaagde voordat zij deze procedure aanhangig maakten, en het verzoekschrift in deze procedure is ingediend op 30 juli 2025. Dat is te laat. Dit betekent dat eisers geen aanspraak meer kunnen maken op hun legitieme portie en dat hun vorderingen worden afgewezen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 10-06-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2026:156

Zaaknummer: AUA202502314 AR

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Volgens het hof leidt een quasi-wettelijke verdeling tot de verkrijging van een onderbedelingsvordering voor de SW 1956.

De vraag die voorligt, is of bij de bepaling van de waarde van het erfdeel van belanghebbende rekening moet worden gehouden met de na het overlijden door de echtgenote, tevens executeur en afwikkelingsbewindvoerder, tot stand gebrachte quasi-wettelijke verdeling, zoals blijkt uit de akte van verdeling. Daarbij zijn alle tot de nalatenschap behorende goederen, waaronder de woning, aan de echtgenote toegedeeld, onder de verplichting de schulden van de nalatenschap voor haar rekening te nemen, en heeft ieder kind een vordering op de echtgenote gekregen overeenkomend met de waarde van zijn erfdeel. Als hoofdregel voor de erfbelasting heeft te gelden dat met een verdeling van de nalatenschap geen rekening wordt gehouden, tenzij uit de wet iets anders voortvloeit. De Successiewet is immers een tijdstipbelasting en heft naar het tijdstip van de verkrijging, te weten het moment van overlijden. Toch heeft de vraag of de door toepassing van de quasi-wettelijke verdeling ontstane (niet-opeisbare) vordering heeft te gelden als een verkrijging 'krachtens erfrecht' in de zin van artikel 1 lid 1 onder 1 SW en uit de wet voortvloeit, de gemoederen in het notariaat en de literatuur flink bezig gehouden. Hieruit is echter geen eenduidig antwoord af te leiden. Voorstanders – naar welke opvattingen belanghebbende verwijst – betogen dat bij de toepassing van de Successiewet met de vordering door toepassing van de quasi-wettelijke verdeling rekening moet worden gehouden, omdat de verdeling is terug te voeren op een verplichting die door de erflater aan de erfgenamen en/of de langstlevende is opgelegd. Tegenstanders – waarnaar de Inspecteur verwijst – wijzen op het uitgangspunt van de Successiewet dat met zich brengt dat iedere erfgenaam voor zijn aandeel in de nalatenschap in de heffing wordt betrokken en dat de daarop volgende verdeling op de verschuldigde erfbelasting geen invloed heeft. Daarbij is nog van belang dat een verdeling in het vanaf 1992 geldende vermogensrecht geen terugwerkende kracht heeft en ook geen zakelijke werking heeft. Gelet op de wetsgeschiedenis en het uitvoeren van de wil van de erflater door de echtgenote, is het hof van oordeel dat belanghebbende een vordering krachtens erfrecht heeft verkregen in de zin van artikel 1 lid 1 onder 1 SW, zodat hiermee voor de heffing van de erfbelasting rekening moet worden gehouden. Het hof vindt daarvoor steun in het besluit van 15 juni 2022 (nr. 2022-0000013460).

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:4066

Zaaknummer: 24/2016

Rechters: I. Reijngoud

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof bevestigt ontslag door kantonrechter van de executeurs en de benoeming van een vereffenaar, hoewel dit laatste door de kantonrechter in plaats van rechtbank plaatsvond.

Verzoekers en verweerster zijn de erfgenamen van de in 2024 overleden erflaatster. Verzoekster heeft de nalatenschap beneficiair aanvaard en verzoekers hebben hun benoeming tot executeur aanvaard. In 2025 heeft de kantonrechter op verzoek van verweerster verzoekers ontslagen als executeur waarna een professioneel vereffenaar is benoemd. In mei 2026 heeft de rechtbank de in een andere procedure ingediende vorderingen van verweerster o.m. tot vernietiging van erflaatsters testament afgewezen, onder meer omdat wilsonbekwaamheid van erflaatster niet is komen vast te staan, en de aangevoerde redenen voor vernietiging van het testament niet zijn gevolgd, en bepaald dat de verdeling van de nalatenschap van erflaatster dient plaats te vinden conform het testament van 2024. Op verzoek van alle partijen is dit vonnis na de mondelinge behandeling bij het hof aan het hof toegestuurd, met het verzoek dit vonnis in de beoordeling te betrekken. In onderhavige zaak ligt het verzoek voor van verzoekers om – samengevat – hun ontslag als executeurs en de benoeming van de vereffenaar terug te draaien. Net als de kantonrechter acht het hof de verhoudingen tussen partijen dusdanig ernstig verstoord – iets dat al voor erflaatsters overlijden het geval was – dat er gewichtige redenen zijn voor het ontslag. Een en ander wordt verder gecompliceerd doordat verzoekers en verweerster in zoverre tegengestelde belangen hebben dat verzoekers de door verweerster gestelde vorderingen op de nalatenschap betwisten. Omdat in het testament daartoe geen bevoegdheid voor de kantonrechter staat of kan worden gelezen, kon de kantonrechter geen andere (professionele) executeur benoemen, en is in de plaats daarvan een vereffenaar benoemd, ondanks het feit dat op het moment van de uitspraak de nalatenschap (nog) niet beneficiair was aanvaard. De bevoegdheid komt op grond van artikel 4:204 lid 1 BW de rechtbank toe en niet de kantonrechter. De kantonrechter heeft om praktische, proceseconomische redenen deze benoeming echter wel gedaan. Hiertegen is geen grief ingediend. Verweerster heeft na de uitspraak de nalatenschap beneficiair aanvaard. Wanneer geen vereffenaar zou worden benoemd, zou dat betekenen dat partijen, als erfgenamen in de nalatenschap van erflaatster, samen de nalatenschap moeten afwikkelen. Daartoe zijn partijen niet in staat, gezien de hiervoor geschetste ernstig verstoorde

verhoudingen. Het hof oordeelt dat daarom de noodzaak voor een professioneel vereffenaar evident is.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:4035

Zaaknummer: 200.354.816/01 en 200.357.290/01

Rechters: K.H.P. Selcraig, C. Koopman en C. Coster

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Broer/vereffenaar komt opgelegde verplichting tot verstrekken informatie aan legitimaris niet na en verbeurt dwangsommen.

Eiser en gedaagde zijn broer en zus en eiser is de vereffenaar van de nalatenschap van hun in 2021 overleden vader. In 2022 is eiser in het incident veroordeeld tot het verstrekken van informatie om inzicht te verschaffen over de omvang van de legitieme portie van gedaagde met een dwangsom van € 250 per dag. Na betekening in 2022 is eiser aangezegd dat er inmiddels € 3.250 aan dwangsommen is verbeurd. Het in 2026 gewezen eindvonnis heeft kracht van gewijsde gekregen. In 2026 heeft gedaagde uit hoofde van het incidentele vonnis beslag doen leggen op een tweetal bankrekeningen van eiser om zo het maximumbedrag aan dwangsommen betaald te krijgen. In dit kort geding is in geschil of gedaagde daarop aanspraak kan maken en wil eiser opheffing van de beslagen. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding om te oordelen dat eiser geen dwangsommen verschuldigd is. De vorderingen worden dan ook afgewezen. De voorzieningenrechter geeft drie voorbeelden van het niet (tijdig) nakomen van het vonnis waaruit blijkt dat eiser niet alle in het vonnis genoemde informatie aan gedaagde heeft verstrekt, dan wel, voor zover bepaalde stukken niet beschikbaar waren, redelijkerwijze al het mogelijk heeft gedaan om aan die verplichting te voldoen. De drie besproken voorbeelden van het niet-nakomen van het vonnis van 2022 levert geen onmogelijkheid op voor eiser om tijdig aan het vonnis te voldoen. In een executiegeschil kan de voorzieningenrechter de tenuitvoerlegging van een vonnis slechts schorsen, indien hij van oordeel is dat de executant geen in redelijkheid te respecteren belang heeft bij gebruikmaking van zijn bevoegdheid tot tenuitvoerlegging over te gaan (art. 3:13 BW). Daarbij moet ook gelet worden op de belangen van de zijde van de geëxecuteerde die door de executie zullen worden geschaad. Dat zal het geval kunnen zijn indien het te executeren vonnis klaarblijkelijk op een juridische of feitelijke misslag berust of indien de tenuitvoerlegging op grond van na dit vonnis voorgevallen of aan het licht gekomen feiten klaarblijkelijk aan de zijde van de geëxecuteerde een noodtoestand zal doen ontstaan, waardoor een onverwijld tenuitvoerlegging niet kan worden aanvaard. Volgens eiser bevat het vonnis in het incident een kennelijke feitelijke en juridische misslag. Van een kennelijke juridische of feitelijke misslag is sprake indien deze misslag evident, direct duidelijk en redelijkerwijs niet voor discussie vatbaar is. Voor de kennelijke feitelijke misslag in het vonnis stelt eiser enkel dat hij

redelijkerwijs al het mogelijke gedaan heeft om aan de hoofdverplichting te voldoen en dat daarom de dwangsommen niet zijn verbeurd. Niet alleen wordt hier anders over beslist, maar ook als eiser in zijn standpunt zou worden gevolgd, levert dat op geen enkele wijze een kennelijke feitelijke misslag in het vonnis op. Van een kennelijke juridische misslag in het vonnis in het incident is ook niet gebleken. Eiser heeft niet gesteld dat op grond van na dit vonnis voorgevallen of aan het licht gekomen feiten klaarblijkelijk bij hem een noodtoestand zal ontstaan.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 03-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:3260

Zaaknummer: C/16/610650 / KL ZA 26-111

Rechters: J.A. Schuman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof bevestigt het op verzoek van executeurs door rechtbank gegeven ontslag van bestuurder van door erflaatster opgerichte stichting.

De in 2022 overleden erflaatster heeft de door haar opgerichte stichting X tot enig erfgenaam benoemd. De stichting heeft de nalatenschap beneficiair aanvaard. Geïntimeerden zijn executeur in haar nalatenschap. Appellant was de na het overlijden van erflaatster enig overgebleven bestuurder van X. In een ondernemingsrechtelijk geschil bevestigt het hof het op verzoek van geïntimeerden gegeven ontslag door de rechtbank van de bestuurder van de stichting. Kort en goed was in de statuten bepaald dat het bestuur uit minimaal drie personen bestaat en dat zo spoedig mogelijk in vacatures moet worden voorzien, zij het dat ook is vastgelegd dat een niet-voltallig bestuur zijn bevoegdheden behoudt. Op 18 juli 2023 heeft appellant de statuten van de stichting gewijzigd. Het oorspronkelijke doel – verlenen van humanitaire hulp aan Tsjechoslowakije – werd daarbij gewijzigd in het o.m. verlenen van hulp aan Tsjechië, Slowakije, Duitsland, Polen en Indonesië. In eerste aanleg overwoog de rechtbank, kort samengevat, dat onvoldoende is gebleken dat appellant zijn taak als bestuurder heeft verwaarloosd. Wel oordeelde de rechtbank dat er andere gewichtige redenen zijn om tot ontslag van appellant over te gaan, te weten een ontstane impasse in het bestuur die in overwegende mate aan appellant te wijten is. De rechtbank overwoog daarbij dat het aan appellant te maken verwijt niet dusdanig ernstig is dat dit rechtvaardigt dat voor hem (op grond van het bepaalde in artikel 2:298 lid 3 BW) een bestuursverbod geldt. Ten aanzien van de door geïntimeerden eveneens verzochte statutenwijziging overwoog de rechtbank dat zij niet tot de in artikel 2:294 lid 1 BW genoemde entiteiten behoren die een verzoek tot wijziging van de statuten kunnen doen. Thans heeft het hof geoordeeld dat de rechtbank terecht appellant heeft ontslagen als bestuurder van de stichting op grond van gewichtige redenen als bedoeld in artikel 2:298 lid 1 BW.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 02-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:1791

Zaaknummer: 200.361.778/01

Rechters: D.A. Schreuder, J.M. van der Klooster en S.A. Kruisinga

Advocaten: P.C. Rijken, E.M. Prins, M.A. Weenink en F.C. Bouwmeester

RECHTSPRAAK

Hof bevestigt dat de nalatenschap en gedaagde/kind over en weer vorderingen op elkaar hebben en dat gedaagde haar aandeel in de vordering op haar niet heeft verbeurd en dat verwijzing naar stelling in eerste aanleg onvoldoende is om als grief te kwalificeren.

Deze zeer uitgebreide uitspraak betreft het conflict tussen broer en zus over de afwikkeling van de nalatenschap van hun resp. in 2015 en 2018 overleden moeder en vader. Broer/eiser verwijt zijn zus/verweerster dat zij onrechtmatig dan wel zonder rechtsgrond geld heeft onttrokken aan het vermogen van hun ouders. Dat geld moet zij volgens hem terugbetalen aan de nalatenschap. Verder is in deze procedure aan de orde of verweerster nog geld moet terugbetalen aan de nalatenschap omdat zij geld van haar ouders heeft geleend dat nog niet is terugbetaald. De zus maakt op haar beurt juist aanspraak op vergoeding uit de nalatenschap van kosten die zij vanuit haar eigen vermogen ten behoeve van haar ouders heeft voldaan. In 2009/2010 werd bij vader Alzheimer geconstateerd. In 2015, na het overlijden van moeder, is het huurappartement van de ouders opgezegd en heeft de zus vader tijdelijk in huis genomen. Enkele maanden later is vader met een vorm van dementie verhuisd naar een verpleeghuis voor ouderen. Hij heeft daar tot zijn overlijden in 2018 op de gesloten afdeling gewoond. De zus heeft in januari 2015 een volmacht verkregen van de ouders waarmee zij over hun bankrekeningen kon beschikken. Na het overlijden van moeder heeft zij de mantelzorg gehad voor vader tot aan zijn overlijden. In maart 2019 heeft verweerster jaaroverzichten van de bankrekeningen alsook de aangiftes en aanslagen inkomstenbelasting van de ouders over de periode 2011-2018 beschikbaar gesteld aan eiser voor zover zij deze in haar bezit had. Voor de uitspraak in eerste aanleg zie ERF 2026-0194.

In onderhavige uitspraak gaat het hof in op een aantal overboekingen. Al met al gaat het hof, evenals de rechtbank, uit van een bedrag van € 18.600 dat de ouders aan verweerster hebben geleend en dat verweerster in dat kader nog € 8.600 aan de nalatenschap moet voldoen. Van het grote aantal losse/specifieke overboekingen/betalingen die daarna aan bod komen, blijft een bedrag over van € 118 dat door verweerster zelf moet worden gedragen. Ter zake van de grief met betrekking tot kosten die verweerster na het overlijden nog ten laste van de nalatenschap heeft gedaan stelt eiser dat hij het eens is met het oordeel van de rechtbank dat

verweerster in deze periode uitgaven heeft gedaan waarvan zij een bedrag van € 1.817,58 niet kan verantwoorden en dat zij dit bedrag daarom aan de nalatenschap moet vergoeden. Eiser geeft aan dat het weliswaar geen grief betreft tegen een oordeel van de rechtbank, maar dat dit bedrag moet worden meegenomen in de optelsom van bedragen die verweerster aan de nalatenschap is verschuldigd. Nu eiser geen grief richt tegen het oordeel van de rechtbank op dit punt, hoeft het hof hierover ook niet te oordelen. Net als de rechtbank oordeelt het hof verder dat er geen grond is voor verbeurdverklaring ex artikel 3:194 BW. Eiser heeft in zijn memorie van grieven aangegeven dat hij handhaaft al hetgeen hij in eerste aanleg heeft gesteld en gevorderd met betrekking tot de rekening en verantwoording, de vernietiging van schenkingen en zijn aanspraak op zijn legitieme portie aanvullend op het erfdeel. Daarbij heeft hij aangekondigd op de mondelinge behandeling een voorstel tot verdeling alsmede een berekening te presenteren wat betreft de omvang van zijn erfdeel en de aanvullende legitieme portie. Verweerster heeft aangevoerd dat hetgeen eiser heeft gesteld niet als grief kwalificeert. Het hof overweegt dat de omvang van het hoger beroep mede wordt bepaald door het door de grieven ontsloten gebied. Als grieven worden aangemerkt alle gronden die de appellant aanvoert ten betoge dat de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd. Die gronden moeten behoorlijk naar voren zijn gebracht in het geding, zodat zij voldoende kenbaar zijn voor de rechter en voor de wederpartij, welke laatste immers moet kunnen weten waartegen zij zich in de procedure in hoger beroep heeft te verweren. Indien is volstaan met een verwijzing naar of herhaling van hetgeen in eerste aanleg is gesteld, hangt het af van de omstandigheden van het geval of aan deze eis is voldaan. Naar het oordeel van het hof is in dit geval de enkele verwijzing door eiser naar hetgeen in eerste aanleg is gesteld niet voldoende. De rechtbank heeft immers in haar vonnissen uitvoerig gemotiveerd waarom de vorderingen van eiser niet toegewezen kunnen worden. Van eiser had verwacht mogen worden dat hij zou hebben aangegeven welke onderdelen van die motivering hij bestrijdt (en welke niet). Daarnaast zijn in deze procedure in eerste aanleg veel en omvangrijke stukken gewisseld. Het had daarom op de weg van eiser gelegen om op zijn minst aan te geven op welke stellingen hij doelde en waar deze in de processtukken in eerste aanleg zijn terug te vinden. Dit alles geldt temeer nu verweerster heeft aangegeven dat zij hetgeen eiser naar voren heeft gebracht niet als een (voldoende kenbare) grief heeft begrepen. Het hof stelt verder vast dat eiser tijdens de mondelinge behandeling ook geen nadere inhoudelijke toelichting heeft gegeven op de onderwerpen die hij te dezer zake in zijn memorie van grieven heeft genoemd. Evenmin heeft hij het daar aangekondigde voorstel en/of een berekening gepresenteerd. Dit alles betekent dat naar het oordeel van het hof de beslissing van de rechtbank over de rekening en verantwoording, de vernietiging van de schenkingen en de legitieme portie geen onderdeel uitmaakt van de rechtsstrijd in hoger beroep. De vorderingen van eiser die daarop betrekking hebben, worden om die reden dan ook afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1750

Zaaknummer: 200.350.346/01

Rechters: T.M. Subelack, R.M. Troost en M. Overmars

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering advocaat tot betaling van zijn declaraties van de erven van zijn voormalig cliënt afgewezen wegens geestesstoornis bij cliënt.

De uitspraak heeft in zoverre slechts zijdelings een erfrechtelijke insteek dat de advocaat in kwestie betaling van een declaratie vordert van de erven van een inmiddels overleden cliënt. Het betreft een tweetal gevoegde zaken. In de eerste zaak vordert een advocaat betaling van zijn declaraties van de erven van zijn voormalig cliënt. Die vordering wordt afgewezen vanwege een destijds bij de cliënt bestaande geestesstoornis als gevolg waarvan de erven de opdrachtverstrekking aan de advocaat hebben vernietigd. Er bestaat daarom geen grondslag voor de vordering van de advocaat. In de tweede zaak wordt de advocaat grotendeels veroordeeld in de daadwerkelijke proceskosten van de erven nu hij met zijn handelwijze onrechtmatig jegens hen heeft gehandeld en hen achteraf gezien op onnodige kosten heeft gejaagd. Verder komen een aantal processuele verwikkelingen aan bod.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 10-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:7474

Zaaknummer: C/10/697945 / HA ZA 25-325 en C/10/716524 / HA ZA 26-245

Rechters: J.M.J. Arts

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank oordeelt dat de zoon van erflaatster onrechtmatig geld aan het vermogen van erflaatster heeft onttrokken, zowel voor haar overlijden als daarna.

De rechtbank oordeelt dat de zoon van erflaatster onrechtmatig geld aan het vermogen van erflaatster heeft onttrokken, zowel voor haar overlijden als daarna. De zoon heeft hiermee onrechtmatig gehandeld en moet daarom de schade aan de nalatenschap vergoeden. Omdat hij het bestaan van de schadevergoedingsvordering heeft verzwegen, heeft hij zijn aandeel daarin verbeurd. Eisers en gedaagde 1 zijn de kinderen van hun in 1991 en 2022 overleden vader en moeder. Gedaagde 2 is de zoon van gedaagde 1. Erflaatster heeft in haar testament gedaagde 1 aangewezen tot executeur van haar nalatenschap. Hij heeft deze benoeming aanvaard. Gedaagde 1 had vanaf februari 2016 een gemachtigdenpas van de bankrekening van erflaatster. Hij hielp erflaatster sindsdien met haar geldzaken. Eisers stellen een groot aantal vorderingen in die erop neerkomen dat gedaagde 1 wordt veroordeeld om rekening en verantwoording af te leggen ten aanzien van de bankrekeningen van erflaatster over de periode 1 januari 2017 tot de dag van dagvaarding en het bedrag dat blijkens die rekening en verantwoording aan de nalatenschap toekomt, aan de nalatenschap te voldoen. Subsidiair vorderen zij dat de gedaagden worden veroordeeld tot betaling van een bedrag van € 211.411,05. Verder vorderen eisers dat de rechtbank de verdeling van de nalatenschap vaststelt, daarbij bepaalt dat gedaagde 1 zijn aandeel in de nalatenschap heeft verbeurd en dat de rechtbank de legitieme porties van eisers vaststelt. Eisers hebben conservatoir beslag gelegd op een bankrekening en twee auto's van gedaagde 1. Gedaagde 1 vindt dat hij geen rekening en verantwoording hoeft af te leggen. Hij erkent dat hij in totaal een bedrag van € 203.707,95 heeft ontvangen van erflaatster. De bedragen die hij in de periode vóór het overlijden van erflaatster heeft ontvangen, heeft erflaatster volgens gedaagde 1 aan hem geschonken. Hij meent dat hij dit bedrag daarom niet hoeft terug te betalen. Voor de onttrekkingen die hebben plaatsgevonden na het overlijden van erflaatster ligt dit anders en erkent hij dat hij deze bedragen niet aan de nalatenschap van erflaatster had mogen onttrekken. Gedaagde 2 stelt dat hij helemaal geen geld aan de nalatenschap heeft onttrokken.

De rechtbank stelt vast dat gedaagde 1 een bedrag van € 191.979,35 aan de nalatenschap heeft

onttrokken. Hij heeft hierdoor onrechtmatig gehandeld en moet dit bedrag aan de nalatenschap vergoeden. Omdat hij het bestaan van deze vordering van de nalatenschap op hem heeft verzwegen, heeft hij zijn aandeel in deze vordering verbeurd. Dit brengt mee dat gedaagde 1 wordt veroordeeld om aan beide eisers een bedrag van € 95.989,67 te voldoen, te vermeerderen met wettelijke rente. De vorderingen gericht tegen gedaagde 2 worden afgewezen. De rechtbank is het met eisers eens dat deze stellingen van gedaagde 1 om verschillende redenen ongeloofwaardig zijn. Dat zal hierna worden toegelicht. Volgens gedaagde 1 is de reden voor de schenkingen aan hem gelegen in het feit dat hij schulden had en erflaatster hem hiermee wilde helpen. Het had op zijn weg gelegen om deze stelling te onderbouwen, maar dat heeft hij niet gedaan. Zo is onduidelijk gebleven waarom hij schulden had en hoe hoog zijn schulden waren. Ook heeft gedaagde 1 tegenstrijdige stellingen ingenomen. Hij stelt in feite dat erflaatster hem een vrijbrief gaf om haar geld uit te geven. Erflaatster zou volgens gedaagde 1 immers hebben gezegd dat hij haar geld mocht opmaken en ermee mocht doen wat hij wilde. In dat licht is het niet voorstelbaar dat erflaatster wel met iedere uitgave vooraf of achteraf zou hebben ingestemd, zoals gedaagde 1 ook stelt. Van belang is dat dat erflaatster erg zuinig was. Zij gaf niet meer geld uit dan nodig en probeerde zelfs nog te sparen van het geld dat zij ontving uit haar kleine AOW en pensioen. Haar uitgavenpatroon veranderde drastisch vanaf het moment dat gedaagde 1 zich met haar financiën ging bemoeien. Dat erflaatster met iedere uitgave vooraf of achteraf heeft ingestemd, acht de rechtbank ook niet geloofwaardig. Daarnaast neemt de rechtbank mee dat gedaagde 1 na het overlijden van erflaatster haar pinpas is blijven gebruiken. Sterker nog, hij heeft het geld op haar bankrekening helemaal opgemaakt. Als alle uitgaven alleen met toestemming van erflaatster zouden hebben plaatsgevonden zoals gedaagde 1 stelt, zou dat niet zijn gebeurd. Toen hem dit tijdens de zitting werd voorgehouden, heeft hij verklaard dat hij na het overlijden van erflaatster handelde uit wrok. Volgens hem hadden eisers na de uitvaart van erflaatster een nare opmerking gemaakt en dat was voor hem de druppel die de emmer deed overlopen. Eisers hebben dit echter betwist. Sterker nog, volgens eisers zijn zij na de uitvaart van erflaatster nog samen met gedaagde 1 uit eten geweest. Dat is vervolgens niet door gedaagde 1 weersproken. De rechtbank is daarom van oordeel dat het gedrag van gedaagde 1 na het overlijden van erflaatster zijn stelling dat alles met toestemming van erflaatster gebeurde toen zij nog leefde, wel degelijk ontkracht. Daarmee ontbreekt volgens de rechtbank ook voor de vermogensverschuivingen van erflaatster naar gedaagde 1 die voor haar overlijden hebben plaatsgevonden, dus een grondslag. Daarmee staat vast dat hij de bedragen onrechtmatig aan de bankrekening van erflaatster heeft onttrokken. Volgens gedaagde 1 is de vordering van eisers tot terugbetaling van de door hem onttrokken bedragen verjaard, voor zover deze is gebaseerd op feiten die voor 21 maart 2020 hebben plaatsgevonden. De dagvaarding is namelijk uitgebracht op 21 maart 2025. Een vordering tot vergoeding van

schade, zoals een vordering op grond van onrechtmatige daad, verjaart vijf jaar nadat de benadeelde met de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden, artikel 3:310 lid 1 BW. Volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad gaat het hier om daadwerkelijke bekendheid. Een enkel vermoeden van het bestaan van schade of de daarvoor aansprakelijke persoon is dus niet genoeg. Uit het beroep van gedaagde 1 op verjaring leidt de rechtbank af dat hij ervan uitgaat dat de verjaringstermijn is gaan lopen toen de onttrekkingen plaatsvonden. Hij neemt dus aan dat erflaatster op dat moment daadwerkelijk bekend is geworden met de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon. Uit wat hiervoor is overwogen blijkt echter dat het zeer de vraag is of erflaatster op de hoogte was van haar financiën. Zij kon haar bankafschriften in ieder geval zelf niet inzien. De rechtbank acht het onaannemelijk dat gedaagde 1 de bankafschriften meerdere keren per week met haar doornam. Maar ook als hij dat deed, is daarmee nog niet gezegd dat erflaatster wist wat er met haar geld gebeurde. De rechtbank gaat ervan uit dat verjaringstermijn pas is gaan lopen toen eisers na het overlijden van erflaatster kennisnamen van haar bankafschriften. Sindsdien is nog geen vijf jaar verstreken.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:3772

Zaaknummer: C/16/591109 / BE ZA 25-20

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door rechtbank benoemde professionele opvolgend executeur heeft recht op een hoger loon dan in het testament was toegekend.

In geschil is het in afwijking van het testament vaststellen van het loon van de door de rechtbank benoemde opvolgend en professionele executeur. De kantonrechter heeft in eerste aanleg, wat de verzoeken van de verzoekster betreft, bepaald dat de kosten van de stichting/professionele executeur in het kader van de kantonprocedure, waaronder uitdrukkelijk doch niet uitsluitend begrepen alle voorbereidende en andere werkzaamheden, niet ten laste van de nalatenschap mogen worden gebracht. Verder heeft de kantonrechter bepaald ten aanzien van de verzoeken van de stichting dat de stichting recht heeft op het loon conform het uurtarief van haar kantoor, althans het aan haar verbonden notariskantoor gebruikelijke uurtarief, voor de afwikkeling van nalatenschappen. Verzoekster verzoekt de beslissing van de kantonrechter te vernietigen en alsnog rechtdoende te oordelen dat de stichting recht heeft op een loon ter hoogte van 1% van het saldo van de nalatenschap op de dag van overlijden van de erflaatster. Het hof gaat vanwege de herstelfunctie van het beroep voorbij aan de stelling van verzoekster dat het beginsel van hoor en wederhoor in eerste aanleg is geschonden. Het hof acht het, evenals de kantonrechter en op dezelfde gronden, na een eigen afweging, aannemelijk dat de erflaatster bij de benoeming van de verzoekster als executeur, ervan is uitgegaan dat de verzoekster als executeur zou blijven fungeren. De erflaatster heeft in haar testament niet geanticipeerd op de huidige verstoorde verhouding tussen de erfgenamen als gevolg waarvan de benoeming van een professionele executeur noodzakelijk was om de nalatenschap af te wikkelen. Derhalve is, zo is het hof met de kantonrechter van oordeel, sprake van een onvoorziene omstandigheid in de zin van artikel 6:258 BW. Gelet hierop acht het hof het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar om ongewijzigde instandhouding van het in het testament opgenomen loon van de executeur te verwachten.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 27-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:1804

Zaaknummer: 200.360.876/01

Rechters: C.M. Warnaar, A.N. Labohm en A.S. Mertens-de Jong

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof stelt spoorboekje verdeling, legitieme portie alsmede verschuldigdheid wettelijke rente vast.

De rechtbank heeft de legitieme aanspraken van de overleden geïntimeerden 1 en 2 vastgesteld op het door de notaris berekende bedrag van € 29.108,59. Appellant heeft die berekening betwist en een eigen berekening gemaakt van de legitieme aanspraken, die uitkomt op een bedrag van € 24.515,04 ieder. Het hof stelt vast dat de berekening van appellant is gebaseerd op dezelfde uitgangspunten als de berekening van de notaris: dezelfde boedelbestanddelen worden in aanmerking genomen tegen dezelfde waarden. Alleen komt bij appellant de omvang van de nalatenschap van moeder uit op een ander bedrag, omdat hij aan die nalatenschap andere aandelen toekent in (de waarde van) enkele van die boedelbestanddelen. Appellant kent bijvoorbeeld aan de nalatenschap van moeder de helft toe van de waarde van de woning, terwijl de notaris aan die nalatenschap 5/8e deel van de waarde toekent. Daarnaast kent appellant aan de nalatenschap van moeder als schuld alleen de helft toe van het volledige hypotheekbedrag dat op de woning rust, terwijl de notaris daaraan het volledige hypotheekbedrag toekent minus het aandeel van de kinderen daarin. De berekening van appellant is op deze punten onjuist en de berekening van de notaris is juist. Appellant houdt er in zijn berekening (kennelijk) geen rekening mee dat tot de nalatenschap van moeder niet alleen haar aandeel in de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap behoort (de helft), maar dat daar ook een vierde aandeel in de nalatenschap van vader toe behoort. De legitieme aanspraken van geïntimeerden in de nalatenschap van moeder zullen derhalve worden vastgesteld op € 29.108,59 ieder. Appellant wordt als executeur in de nalatenschap van moeder veroordeeld tot betaling van die aanspraken. Ter zake van de daarover verschuldigde wettelijke rente overweegt het hof dat uit het opeisbaar zijn van de legitieme aanspraken nog niet voortvloeit dat daarover ook wettelijke rente is verschuldigd. Dat is pas het geval als de executeur in verzuim is komen te verkeren met de uitbetaling. Dat verzuim is ingetreden heeft appellant betwist en is door geïntimeerden niet gemotiveerd gesteld. De wettelijke rente over de legitieme porties is daardoor pas verschuldigd vanaf de datum waarvoor appellant op grond van het vonnis van de rechtbank de legitieme aanspraken had moeten betalen.

Vervolgens gaat het hof in op de verdeling van de nalatenschap, waaronder de

verdeling/verkoop van de woning. Het stelt daarvoor een spoorboekje op waarbij de woning voorwaardelijk aan appellant wordt toebedeeld en een voorziening wordt gegeven voor het geval de woning toch verkocht en geleverd dient te worden aan een derde. Verder gaat het hof in op het kort geding dat appellant heeft ingesteld na het vonnis in de bodemzaak. Hoewel hij in de bodemzaak primair nog wilde dat de verdeling zou worden aangehouden en subsidiair vorderde dat de woning aan hem zou worden toebedeeld, vorderde hij in dit geding bij de voorzieningenrechter dat geïntimeerden zouden worden veroordeeld tot het verlenen van hun medewerking aan de verkoop van de woning. Ook vorderde hij dat geïntimeerde 1 de kosten verbonden aan het verkoopklaar maken van de woning zou voorschieten en verlangde hij schorsing van het vonnis in de bodemzaak. Geïntimeerden vorderden op hun beurt dat appellant, samengevat, zou worden veroordeeld tot het verlenen van zijn medewerking aan de verkoop van de woning, met bepaling dat bij gebreke van die medewerking het vonnis in de plaats zal treden van de handtekening van appellant. De voorzieningenrechter heeft de vorderingen van appellant afgewezen en die van geïntimeerden deels toegewezen. Appellant en geïntimeerden hebben in deze procedure vorderingen ingesteld waarover ook in de bodemprocedure gelijktijdig wordt beslist. Voor zover die vorderingen in de bodemprocedure worden toegewezen, hebben zij daarbij dus geen spoedeisend belang (meer). Voor zover die vorderingen in de bodemprocedure worden afgewezen, geldt dat de rechter in kort geding zijn beslissing dient af te stemmen op de bodemrechter en dat die vorderingen dus ook in kort geding niet toewijsbaar zijn. Partijen hebben dus ook in dat opzicht geen spoedeisend belang meer bij een beslissing op hun vorderingen. Die vorderingen moeten daarom worden afgewezen. Appellant heeft ook geen belang bij zijn vordering tot schorsing omdat gelijktijdig een beslissing is/zal worden gegeven in de bodemzaak. Geïntimeerden hebben nog wel (spoedeisend) belang bij hun vordering tot ontruiming van de woning door appellant voor het geval in de bodemzaak mocht worden beslist dat appellant dient mee te werken aan verkoop van de woning. In de bodemzaak is een dergelijke vordering namelijk niet ingesteld. In de bodemzaak wordt echter beslist dat de woning voorwaardelijk aan appellant wordt toebedeeld en wordt een voorziening gegeven voor het geval de woning toch verkocht en geleverd dient te worden aan een derde. Daarmee is ook deze vordering dus niet toewijsbaar.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:4221

Zaaknummer: 200.351.323 en 200.354.635

Rechters: O.E. Mulder, C. Coster en M.J.P. Schipper

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid overleden bestuurder van inmiddels failliet verklaarde bv.

Wederom een zaak met slechts een zijdelings erfrechtelijk element zodat wordt volstaan met een zeer beknopte weergave. Eiser heeft X BV/gedaagde sub 1 opdracht gegeven zijn woning te verbouwen. Eiser heeft grote bedragen vooruitbetaald. Hij stelt dat X BV het werk niet goed heeft uitgevoerd en niet heeft afgemaakt. Eiser heeft de overeenkomst daarom ontbonden en vordert een schadevergoeding. Hij vindt dat ook de bestuurder van X BV persoonlijk aansprakelijk is voor zijn schade omdat de bestuurder ten opzichte van hem onrechtmatig heeft gehandeld. Omdat de bestuurder van X BV is overleden, is de vereffenaar van de nalatenschap gedagvaard. Verder stelt eiser dat Y BV/gedaagde sub 2 ook aansprakelijk is op grond van artikel 2:11 BW. X BV en Y BV zijn tijdens deze procedure failliet verklaard. Daarom is de procedure tegen hen geschorst. Met betrekking tot de bestuurdersaansprakelijkheid wordt gedaagde sub 3, als wettelijke vertegenwoordiger van de vereffenaar van wijlen de bestuurder, opgedragen om op grond van artikel 22 Rv bij akte stukken in het geding te brengen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 06-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2451

Zaaknummer: C/16/588374 / HL ZA 25-45

Rechters: D.M. Staal

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter gelast wijze van verdeling van nog onverdeelde onroerende zaken door middel van verkoop via een tender.

Partijen zijn als erfgenamen van hun in 2010 overleden moeder samen eigenaar geworden van diverse panden, met daarbij vier loodsen en drie garageboxen. De kantonrechter heeft in een vonnis van 5 november 2025 (in reconventie) voor recht verklaard dat er wat betreft de woning 1 een huurovereenkomst woonruimte met gedaagde 4 bestaat en dat aan hem huurbescherming toekomt. Partijen hebben geen overeenstemming kunnen bereiken over de verdeling van deze onroerende zaken. Partijen hebben zich (in conventie) bij akte uitgelaten over de verdeling van de onroerende zaken bij voortdurende van de huurovereenkomst met gedaagde 4. Eiser 1 en eiser 2 willen nog steeds verkoop en levering van het geheel via het uitschrijven van een openbare tender. De locatie is geschikt voor woningbouw en er zijn projectontwikkelaars die interesse hebben getoond. Via een tender kan volgens hen een maximale opbrengst worden behaald. Zij willen niet langer dat makelaar A in de opdracht voor de tender krijgt, maar makelaar B. Zij willen verder dat er een meerwaardeclausule wordt opgenomen voor het geval de tender leidt tot toedeling aan gedaagde 4 en dat de minderopbrengst die het gevolg is van verkoop in (deels) verhuurde staat voor rekening van gedaagde 4 komt. Samengevat zijn de gedaagden 1, 2, 3 en 5 het eens met de door eiser 1 en 2 voorgestelde tender en het opnemen van een meerwaardeclausule. Gedaagde 4 wil dat het pand 2 met perceel grond aan hem wordt toegedeeld na kadastrale afsplitsing. Daar wil hij een nieuwe woonvoorziening realiseren en in de tussentijd wil hij in de woning 1 blijven wonen. Het na afsplitsing resterende deel kan aan de andere deelgenoten worden toegedeeld, zodat zij dat kunnen verdelen op de wijze die zij willen. De andere partijen hebben allerlei bezwaren tegen dit voorstel. Thans gelast de kantonrechter de wijze van verdeling, die kort gezegd inhoudt dat de onroerende zaken moeten worden verkocht en geleverd na het uitschrijven van een tender, waarbij na aftrek van kosten en eventuele hypothecaire schulden de verkoopopbrengst gelijkelijk tussen partijen moet worden verdeeld. Ook het saldo van de beheers-/ervenrekening moet gelijkelijk tussen hen worden verdeeld. Naar het oordeel van de kantonrechter verzetten de belangen van de andere deelgenoten zich tegen de door gedaagde 4 voorgestelde wijze van verdeling. Hun grootste bezwaar tegen zijn voorstel is dat uitvoering daarvan ertoe zal leiden dat zij nog jarenlang in een onverdeelde gemeenschap moeten

blijven. Het door gedaagde 4 gewenste deel zal namelijk eerst kadastraal moeten worden afgesplitst, dan moet er een procedure worden gevolgd om de bestemming van het pand te laten wijzigen en een procedure om een bouwvergunning te verkrijgen en daarna moet de nieuwe woonvoorziening nog worden gebouwd. Pas als dat allemaal gerealiseerd is en gedaagde 4 de door hem gehuurde woning 1 heeft verlaten, kunnen de andere deelgenoten een tender starten om te komen tot verkoop en levering van het resterende deel. Zij willen niet nog langer wachten met de verdeling van (dat deel van) de onroerende zaken vanwege het tijdsverloop van bijna 16 jaar sinds het overlijden van moeder. Dit maakt naar het oordeel van de kantonrechter al dat het voorstel van gedaagde 4 niet kan worden gevolgd, omdat deelgenoten niet gedwongen kunnen worden om in een gemeenschap te blijven. Dat gedaagde 4 heeft laten weten dat hij graag op de locatie wil blijven wonen is in het licht van alle feiten van onvoldoende gewicht.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:3626

Zaaknummer: 11919790 UC EXPL 25-7999

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof wijst klachten van failliete erfgenaam tegen notaris over (communicatie rond) verkoop nalatenschapswoning en afwikkeling nalatenschap af.

Klager is de zoon van erflater en een van diens erfgenamen. Klager is sinds 2018 failliet verklaard en dit faillissement duurt tot op heden voort. Erflater is in april 2024 overleden. Tot de nalatenschap van erflater behoorde het woonhuis van erflater, dat in augustus 2024 is verkocht aan derden. Klager werd daarbij vertegenwoordigd door zijn curator. Klager verwijt de notaris (ECLI:NL:GHAMS:2026:1751) dat hij heeft nagelaten om (a) de toestemming van klager te verkrijgen om de woning te verkopen en (b) hem te informeren over de verdere details rondom de verkoop van de woning. Voorts verwijt klager de notaris dat hij klager onterecht heeft doorverwezen naar de curator en dat hij geen rekening heeft gehouden met de (persoonlijke) belangen van klager. Klager verwijt de notaris (ECLI:NL:GHAMS:2026:1741) dat hij hem niet heeft geïnformeerd over de verkoopopbrengst en de verdere details van de verkoop van de woning en verwijt de notaris dat hij ten onrechte is doorverwezen naar de executeur en de curator.

De kamer heeft de klachten ongegrond verklaard. Het hof bevestigt deze beslissingen. Het hof is, evenals de kamer, van oordeel dat de klachten (ECLI:NL:GHAMS:2026:1751) ongegrond zijn. De notaris is slechts betrokken geweest bij het opstellen van de leveringsakte ten behoeve van de overdracht van de woning. Uit het dossier blijkt dat de woning is overgedragen door de executeur en alle erfgenamen, waarbij klager werd vertegenwoordigd door zijn curator. Als gevolg van het faillissement van klager was hij zelf niet langer beschikkingsbevoegd. De instemming van klager was daarom niet vereist. Of de klager met de verkoop had ingestemd, welke instemming hij later blijkens zijn verklaring ter zitting in hoger beroep heeft ingetrokken, is dan ook niet relevant. Ook de overige klachten van klager over de vermeende informatieplicht van de notaris treffen geen doel. Uit de Faillissementswet volgt dat alle communicatie in beginsel via de curator dient te verlopen zoals de curator ook expliciet heeft verzocht. Het kan de notaris niet worden verweten dat hij aan dit verzoek gehoor heeft gegeven. Daarbij komt dat uit een e-mail van de notaris aan de curator blijkt dat de notaris de curator heeft verzocht om aan zijn informatieplicht tegenover klager te voldoen. Uit het

dossier blijkt dat de notaris slechts een beperkte rol (ECLI:NL:GHAMS:2026:1741) heeft gehad bij de afwikkeling van de nalatenschap. Hij heeft een verklaring van erfrecht afgegeven en voor het overige was de afwikkeling van de nalatenschap in handen van de executeur. Het is aan de executeur om de erfgenamen te informeren. De notaris heeft klager terecht naar hem verwezen. Indien en voor zover de notaris een informatieplicht zou hebben tegenover klager dan volgt uit de Faillissementswet dat de communicatie in beginsel via de curator dient te verlopen; de curator had daar in dit geval ook expliciet om verzocht. Het kan de notaris niet worden verweten dat hij zich aan dat verzoek heeft gehouden. De notaris heeft verklaard dat hem is medegedeeld dat de executeur contact heeft gehad met de curator met de informatie bedoeld voor klager. Dat klager, aldus zijn verklaring, geen contact meer had met de executeur of onvoldoende door de curator geïnformeerd zou zijn, kan de notaris niet worden aangerekend. Het hof overweegt ten slotte dat voor zover de informatieverzoeken van klager betrekking hadden op de verkoop en levering van de woning de klacht ongegrond is bij gebreke aan feitelijke grondslag. Uit de overgelegde stukken blijkt dat (het kantoor van) de notaris niet betrokken was bij de verkoop en de levering van de woning.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1751

Zaaknummer: 200.362.856

Rechters: J.W.M. Tromp, H.T. van der Meer en A.M.J.M. Ploumen

Advocaten: J.L.J.J. Nelissen

RECHTSPRAAK

Verzoek tot overleggen bankafschriften wegens gebrek aan spoedeisend belang afgewezen.

Erflaatster heeft haar echtgenoot/gedaagde tot executeur benoemd en voor 3/6^e deel tot erfgenaam. Haar dochter/eiseres is voor 1/6^e deel erfgenaam en haar zoon voor 2/6^e. De wettelijke verdeling is van toepassing. Gedaagde heeft een boedelbeschrijving opgesteld waarin vermeld worden een schuld aan de zoon en een schuld aan X. De vordering van eiseres tot de veroordeling van gedaagde om afschriften van alle bankrekening te verstrekken over een periode tot vijf jaar voor het overlijden, wijst de voorzieningenrechter af. Eiseres legt kort gezegd aan de vorderingen het volgende ten grondslag. Op grond van artikel 4:16 lid 4 BW hebben erfgenamen jegens elkaar recht op inzage in en afschrift van alle bescheiden die zij voor de vaststelling van hun aanspraken behoeven. Dit omvat ook bewijsstukken van opgevoerde schulden. Verder zijn eiseres en gedaagde als erfgenamen krachtens artikel 3:166 lid 1 BW deelgenoten in de nalatenschap van erflaatster. Op grond van artikel 3:166 lid 3 BW in samenhang met artikel 6:2 BW dienen deelgenoten jegens elkaar de eisen van redelijkheid en billijkheid in acht te nemen. Een deelgenoot in een nalatenschap heeft in die zin tegenover de andere deelgenoten recht op inzage van alle stukken die deel uitmaken van de nalatenschap en die ter beoordeling van de omvang en de waarde van die nalatenschap van belang zijn. Daarnaast is in artikel 4:148 BW bepaald dat een executeur aan een erfgenaam alle door deze gewenste inlichtingen omtrent de uitoefening van zijn taak moet geven. Om te beoordelen of de legitieme portie van eiseres door schenkingen bij leven van erflaatster is geschonden en zij mogelijk een aanvullend beroep op haar legitieme portie dient te doen, heeft zij recht op de gevraagde bankafschriften om deze zelf te onderzoeken. Daarnaast wil eiseres controleren of de in de boedelbeschrijving opgenomen schulden kloppen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het spoedeisend belang bij de vorderingen van eiseres ontbreekt. Dit concludeert hij op basis van het feit dat eiseres – zoals zij zelf ook heeft gesteld – nog tot 15 september 2028 een aanvullend beroep op haar legitieme portie kan doen en dat uit ingebrachte verklaringen blijkt dat eiseres niet hoeft te vrezen dat de gevorderde bankafschriften verloren zullen gaan. Hetzelfde geldt voor stukken met betrekking tot de genoemde schulden. Ook uit het willen verkrijgen van duidelijkheid over haar rechtspositie en het mogelijk stagneren van de afwikkeling van de nalatenschap, leidt de voorzieningenrechter geen spoedeisend belang

af.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 29-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:5734

Zaaknummer: C/15/375585 / KG ZA 26-118

Rechters: N. Boots

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een geschil over een te betalen begrafenisfactuur wijst het hof verzoeken toe om als voorlopige bewijsverrichting een getuigenverhoor te bevelen.

Begrafenisonderneming X heeft de uitvaart verzorgd van de vader van A (zus) en B (broer). X heeft hiervoor een bedrag in rekening gebracht bij A en B, de erven. Deze factuur is (grotendeels) onbetaald gebleven. Volgens X zijn A en B beiden hoofdelijk aansprakelijk voor het betalen van het openstaande factuurbedrag. A heeft zich op het standpunt gesteld dat zij geen partij is geweest bij de overeenkomst waarin de opdracht is verstrekt om de uitvaart te verzorgen zodat zij de factuur niet hoeft te betalen. X heeft het geschil vanwege het onbetaald laten van de factuur (hierna: de hoofdzaak) voorgelegd aan de kantonrechter in de rechtbank Gelderland, zittingsplaats Apeldoorn. In die procedure heeft A haar broer B opgeroepen in vrijwaring (hierna: de vrijwaringszaak). In zijn vonnis van 24 september 2025 (hierna: het vonnis) heeft de kantonrechter in de hoofdzaak A en B hoofdelijk veroordeeld om het openstaande factuurbedrag te vermeerderen met de wettelijke rente en de proceskosten te voldoen. In de vrijwaringszaak heeft de kantonrechter B veroordeeld om aan A alles te vergoeden wat zij op grond van de beslissing in de hoofdzaak aan X moet betalen. A heeft in haar verzoekschrift aangegeven dat zij tijdig hoger beroep zou instellen tegen het vonnis van de kantonrechter. De procedure in hoger beroep is nog niet aangebracht bij het hof. Met het oog op de procedure in hoger beroep heeft zowel A als X verzocht als voorlopige bewijsverrichting een getuigenverhoor te bevelen. Het hof wijst beide verzoeken toe. Het hof stelt vast dat zowel A als X om een voorlopige bewijsverrichting heeft verzocht voordat de procedure in hoger beroep tegen het vonnis van de kantonrechter bij het hof is aangebracht. Dit betekent dat beide verzoeken tijdig zijn gedaan. Ook hebben A en X voldoende concreet omschreven op welk feitelijk gebeuren het door elk van hen gewenste getuigenverhoor betrekking zal hebben en waarom de te horen getuigen hierover kunnen verklaren. Ook heeft elk van hen voldoende onderbouwd dat de getuigenverhoren van belang zijn voor het geschil over de hoofdelijke aansprakelijkheid van A. Beide verzoeken zijn dan ook voldoende bepaald en beiden hebben belang bij hun verzoek. Ook is niet gebleken dat zich een van de overige afwijzingsgronden uit artikel 196 lid 2 Rv voordoet.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:1628

Zaaknummer: 200.361.931

Rechters: G.A. Diebels, M. Schoemaker en R. Verkijk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter ontslaat executeur wegens gewichtige redenen en benoemt opvolger.

Moeder heeft haar drie kinderen – onder wie verzoeker en verweerder – als erfgenamen achtergelaten. Verweerder is tevens executeur. Met verzoeker is de kantonrechter van mening dat er gewichtige redenen zijn verweerder als executeur te ontslaan. Zo heeft verweerder niet met bekwame spoed een boedelbeschrijving opgemaakt, geeft hij geen informatie over de nalatenschap als verzoeker daarom vraagt. Ook weet verweerder onvoldoende welke taken en verplichtingen hij heeft als executeur en hoe hij die taken en verplichtingen moet vervullen; tijdens de zitting heeft hij beaamd dat hij niet weet welke formele stappen hij moet zetten om de nalatenschap af te wikkelen. Verzoeker wordt benoemd tot opvolgend executeur.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 15-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:6621

Zaaknummer: 12148760 VZ VERZ 26-1141

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***Vereffenaar stelt onvoldoende om in procedure privaatief
vertegenwoordigingsbevoegd te zijn.***

Erflater is in 2014 overleden en heeft erflaterster alsmede zijn drie kinderen (gedaagde 1 en 2 alsmede X) als erfgenamen achtergelaten. X is in 2018 overleden. Zijn erfgenamen zijn zijn echtgenote en dochter (eiseressen 1 en 2). In 2022 is erflaterster overleden. Haar erven zijn haar twee kinderen (gedaagden 1 en 2) alsmede de vijf kleinkinderen (eiseres 2, gedaagde 3, gedaagde 4, gedaagde 5 en gedaagde 6). Die nalatenschap is beneficiair aanvaard en de vereffenaar is in die nalatenschap benoemd. Eiseressen vorderen in de hoofdzaak, kort gezegd, een veroordeling van de erfgenamen van erflater om het recht van erfpacht aan de vennootschap te verkopen, een verklaring voor recht dat de erfgenamen van erflater een vergoeding aan de vennootschap (een van eiseressen) verschuldigd zijn wegens ongerechtvaardigde verrijking en een verklaring voor recht dat de vennootschap de koopprijs grotendeels door verrekening heeft voldaan. In het vonnis in incident heeft de rechtbank de vordering van twee van de gedaagden afgewezen om eiseressen te gelasten om de vereffenaar als partij in het geding op te roepen afgewezen. De vereffenaar vordert nu in dit incident schorsing van de procedure op de voet van artikel 225 lid 1 onder b Rv. De vereffenaar stelt dat als gevolg van zijn benoeming de gezamenlijke erfgenamen van erflaterster niet langer bevoegd zijn om de nalatenschap van erflaterster in deze procedure te vertegenwoordigen. De rechtbank wijst de incidentele vordering tot schorsing van de procedure af. Zoals in het vonnis in incident van 4 maart 2026 is overwogen, heeft een vereffenaar als taak om de nalatenschap te beheren en te vereffenen (art. 4:211 lid 1 BW). Onder beheer moet op grond van artikel 3:171 lid 1 en 2 BW worden verstaan: handelingen tot behoud of onderhoud van een goed, alle andere handelingen die voor de normale exploitatie van een goed dienstig kunnen zijn en het aannemen van aan de gemeenschap verschuldigde prestaties. Onder vereffening moet worden verstaan: het betalen van de (opeisbare) schulden. Bij de vervulling van deze taak vertegenwoordigt de vereffenaar de erfgenamen in en buiten rechte (art. 4:211 lid 2 BW). Het meewerken aan een verdeling van een gemeenschappelijk goed behoort niet per definitie tot de taken van een vereffenaar. Dat is alleen het geval als deze verdeling nodig is in verband met het beheer van de nalatenschap of de vereffening daarvan. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de vereffenaar onvoldoende gesteld om vast te kunnen stellen dat hij vanwege de

vervulling van zijn taak de erfgenamen van erflaatster in deze procedure moet vertegenwoordigen. De vereffenaar heeft op zichzelf terecht gesteld dat het tot zijn taak behoort om in kaart te brengen welke goederen en schulden tot de nalatenschap van erflaatster behoren. Volgens de vereffenaar gaat het geschil in de hoofdzaak onder andere over de verdeling van 'een of meerdere goederen' waarvan eiseressen stellen dat deze tot de nalatenschap van erflater behoren en waarvan gedaagden 1 en 2 stellen dat deze tot de nalatenschap van erflaatster behoren. Waarop zij deze vermeende stelling baseren, heeft de vereffenaar niet toegelicht. Dat had wel op zijn weg gelegen. Eiseressen hebben in de dagvaarding namelijk gemotiveerd gesteld dat het recht van erfpacht, waarvan zij verdeling vorderen, onderdeel is van de nalatenschap van erflater en dat de discussie tussen partijen (alleen) gaat over de vraag welke waarde dat recht vertegenwoordigt.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:3629

Zaaknummer: C/16/600686 / BE ZA 25-52

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Begunstigde partner van de uitvaartverzekering die een bedrag heeft ontvangen zonder te hebben betaald voor de uitvaart van erflater, is ongerechtvaardigd verrijkt.

Vervolg op ERF 2026-0290. In het tussenvonnis is geoordeeld dat gedaagde verrijkt is, omdat zij als begunstigde van de uitvaartverzekering een bedrag van € 5.189,66 heeft ontvangen, zonder te hebben betaald voor de uitvaart van erflater. Indien zou komen vast te staan dat eiseressen de uitvaart hebben betaald, zijn zij verarmd. De kantonrechter heeft verder geoordeeld dat gedaagde verrijkt is ten koste van degene die de uitvaart betaald heeft, waarvoor geen redelijke grond bestaat. Gedaagde heeft betwist dat eiseressen voor de uitvaart hebben betaald. De kantonrechter heeft hen vervolgens in de gelegenheid gesteld om te onderbouwen dat en hoeveel zij voor de uitvaart hebben betaald. Thans constateert de kantonrechter dat alleen eiseres 2 een betalingsverplichting met de uitvaartondernemer is aangegaan. Eiseres 1 wordt niet genoemd dus komt niet vast te staan dat zij aan de uitvaartkosten heeft bijgedragen zodat de vordering ten aanzien van haar wordt afgewezen. De kantonrechter overweegt verder dat de omvang van de schadevergoedingsverbintenis wordt gemaximeerd door de omvang van de verrijking. Dit betekent dat de schadevergoedingsverbintenis maximaal € 5.189,66 kan bedragen. De kantonrechter oordeelt dat de verarming van eiseres 2 van deze omvang is komen vast te staan. Zij heeft dit bedrag betaald aan de uitvaartondernemer en dit volgt ook uit de door haar overgelegde stukken. Dit betekent dat gedaagde ten aanzien van de uitkering van € 5.189,66 ongerechtvaardigd is verrijkt ten koste van eiseres 2. De vordering ten aanzien van eiseres 2 wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 19-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:6590

Zaaknummer: 12005894 \ CV EXPL 25-17014

Rechters: A.C.J. Klaver

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitspraken in diverse eenvoudige vereffeningsskwesties.

Hoewel in deze zaak de vereffening nog niet is afgerond verzoekt de vereffenaar toekennen van tussentijds loon. De kantonrechter geeft aan dat de vereffenaar in afwachting is van definitieve aanslagen IB alvorens de aangifte erfbelasting kan worden opgemaakt. Zowel het opleggen van de aanslagen inkomstenbelasting door de Belastingdienst als het verzorgen en indienen van de aangifte erfbelasting neemt lange tijd in beslag. De vereffenaar vraagt daarom om een tussentijds voorschot op zijn loon toe te kennen over de periode vanaf de start van de vereffening tot en met 27 maart 2026. Op grond van de toelichting van de vereffenaar op het verloop van de vereffening oordeelt de kantonrechter dat het redelijk is om een voorschot op het loon van de vereffenaar toe te kennen. De vereffenaar heeft een specificatie overgelegd van de door hem en de overige medewerkers van aan de vereffening bestede uren en heeft het salaris gebaseerd op de Recofarichtlijnen. Hierdoor komt het loonbedrag volgens de vereffenaar uit op een bedrag van 17.844,89 exclusief btw. De kantonrechter ziet geen aanleiding te twijfelen aan de juistheid van het verzochte bedrag. De kantonrechter zal het voorschot op het loon vaststellen op dit bedrag.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 19-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:3664

Zaaknummer: 12206532 \ EJ VERZ 26-128

Rechters: M.W. Eshuis

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoeken aan de rechtbank tot benoeming van een vereffenaar.

Op verzoek van de hypothecair schuldeiser en gezien de achterstanden die zijn ontstaan benoemt de rechtbank in deze zaak (ECLI:NL:RBNHO:2026:5733) een vereffenaar. Op grond van artikel 4:204 lid 1 onder a BW kan de rechtbank als de nalatenschap niet onder voorrecht van boedelomschrijving is aanvaard, op verzoek van een belanghebbende een vereffenaar benoemen. De rechtbank kan tot die benoeming onder meer besluiten wanneer het niet bekend is of er erfgenamen zijn, of wanneer de nalatenschap niet door een executeur wordt beheerd en de erfgenamen die bekend zijn, haar geheel of ten dele onbeheerd laten. De hypothecair schuldeiser heeft voldoende onderbouwd dat hij belanghebbende is. Nu bovendien alle bekende erfgenamen de nalatenschap hebben verworpen en de nalatenschap daardoor thans onbeheerd wordt gelaten, wordt het verzoek toegewezen. De rechtbank kan niet overgaan tot benoeming van een vereffenaar, zonder de in artikel 4:206 BW genoemde personen, voor zover bekend, te horen, althans op te roepen voor een mondelinge behandeling. Nu de thans bekende erfgenamen de nalatenschap hebben verworpen en de gegevens van eventuele andere erfgenamen niet bekend zijn, heeft de rechtbank afgezien van een mondelinge behandeling van de zaak, zoals bedoeld in artikel 4:206 BW.

Ook in ECLI:NL:RBNHO:2026:5730 benoemt de rechtbank op verzoek van een hypothecair schuldeiser een vereffenaar. De rechtbank kan tot die benoeming onder meer besluiten wanneer het niet bekend is of er erfgenamen zijn, of wanneer de nalatenschap niet door een executeur wordt beheerd en de erfgenamen die bekend zijn, haar geheel of ten dele onbeheerd laten.

In ECLI:NL:RBMNE:2026:3773 verzoekt de bewindvoerder van verzoekster om een vereffenaar te benoemen van de nalatenschap van erflater. Verzoekster was gehuwd met de in 2024 overleden erflater en is tezamen met hun drie kinderen (belanghebbenden) erfgenaam. Ter onderbouwing van haar verzoek stelt de bewindvoerder dat de nalatenschap van erflater als gevolg van de beneficiëaire aanvaarding vereffend dient te worden. Dit moeten de erfgenamen gezamenlijk doen. Het blijkt echter niet mogelijk te zijn om hierin samen te werken, mede door het uitblijven van een reactie van belanghebbende 3. Daarnaast omvat de nalatenschap ook een aantal juridische en feitelijke complexe situaties. In aanmerking genomen dat de

erfgenamen tezamen niet in staat blijken te zijn om de nalatenschap te vereffenen en af te wikkelen, acht de rechtbank het van belang om hiervoor een onafhankelijke vereffenaar aan te stellen. Dat een vereffenaar geld kost, zoals belanghebbende 3 aanvoert, doet hier niet aan af. De hoogte van die kosten zal overigens mede afhangen van de wijze waarop de erfgenamen zich tegenover de vereffenaar opstellen.

In ECLI:NL:RBNHO:2026:7297 wordt het verzoek tot het benoemen van een vereffenaar toegewezen in de nalatenschap van erflater. Erflater liet vier kinderen als erfgenaam achter: belanghebbenden 1, 2 en 3 alsmede X/betrokkene 1. Verzoekster is curator van X. De nalatenschap is beneficiair aanvaard. Verzoekster doet bij haar verzoek een beroep op artikel 4:203 lid 1 onder a BW en/of artikel 4:203 lid 1 onder b BW. Zij voert aan dat de kinderen van erflater allen gezamenlijk vereffenaar van de nalatenschap zijn. Het is tot op heden echter niet gelukt om in contact te komen met belanghebbende 3. Omdat overleg niet van de grond is gekomen en er dus geen voortgang wordt gemaakt met de vereffening van de nalatenschap is het zaak om een vereffenaar te benoemen. De rechtbank ziet wel aanleiding om een andere vereffenaar dan verzocht te benoemen omdat de ‘verzochte’ al in een andere rol – specifiek gericht op de belangen van een van de erven – bij de nalatenschap betrokken is.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 12-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:5733

Zaaknummer: C/15/376898 / HA RK 26-82

Rechters: D.D.M. Hazeu

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huur(voortzettingen)kwesties na overlijden van de huurder.

De ouders van appellant huurden een woning. In 2019 is appellant bij zijn ouders gaan wonen. De vader van appellant is in de loop van 2021 verhuisd naar een zorginstelling en zijn moeder is nadat zij in het najaar van 2023 werd opgenomen in een zorginstelling in 2024 overleden. In december 2023 heeft de verhuurder een verzoek tot wijziging van de tenaamstelling van de huurovereenkomst afgewezen. Appellant betaalt vanaf 1 januari 2024 de huur. In 2024 is een bewind ingesteld over het vermogen van vader en is de broer van appellant tot bewindvoerder benoemd. De broer heeft in zijn hoedanigheid van bewindvoerder de huur van de woning per 31 mei 2024 schriftelijk opgezegd. Het hof oordeelt dat er geen huurovereenkomst tussen verhuurder en appellant tot stand is gekomen. Het hof volgt de verhuurder niet in het verweer dat appellant geen beroep toekomt op artikel 7:268 lid 2 BW, omdat de huur niet door het overlijden van een huurder (moeder), maar door opzegging door de (bewindvoerder van de) andere huurder (vader) is geëindigd per 31 mei 2024. Artikel 7:268 lid 2 BW strekt ertoe de persoon die geen medehuurder is, maar die wel met de overleden huurder een duurzame gemeenschappelijke huishouding heeft gehad, te beschermen ten aanzien van zijn woonsituatie. Zeker gelet op die strekking heeft de kantonrechter terecht en op goede gronden overwogen dat appellant een beroep toekomt op artikel 7:268 lid 2 BW. Dat de huur door de broer van appellant is opgezegd, maakt dit niet anders. Dit alleen al omdat appellant zijn vordering tot voortzetting van de huur daarvoor al heeft ingesteld. Ook geeft het hof aan dat waar appellant klaagt dat volgens jurisprudentie naar alle omstandigheden van het geval moet worden gekeken om vast te stellen of er sprake is van een gemeenschappelijke huishouding en dat daarbij – anders dan de kantonrechter volgens appellant heeft gedaan – geen vaste criteria gehanteerd kunnen worden, hij daarmee miskent dat de omstandigheden geen voorwaarden inhouden voor het bestaan van een gemeenschappelijke huishouding, maar – zoals de kantonrechter deze ook heeft beschouwd – factoren zijn die kunnen bijdragen tot het aannemen van een gemeenschappelijke huishouding. Het hof ziet in de leeftijd van appellant ten tijde van zijn terugkeer naar zijn ouders en in de duur van zijn terugkeer geen indicatie voor duurzaamheid. Dat appellant, zoals hij stelt, ten tijde van het overlijden van zijn moeder al in geen jaren had gereageerd op enig woningaanbod, maakt dit niet anders. Het gegeven dat de samenleving in overwegende mate ten doel had mantelzorg te verlenen, is een contra-

indicatie voor het bestaan van een duurzame gemeenschappelijke huishouding. Van wederkerigheid is dan immers in de regel geen sprake, terwijl de samenwoning in de regel ook niet op een duurzame gezamenlijke toekomst is gericht, maar samenhangt met de bestaande verzorgingsbehoefte van de ouder/huurder. Appellant betoogt verder dat de wetgever met de inwerkingtreding van de Wet huurbescherming weeskinderen (Whw) per 1 januari 2024 de bestendige, strenge lijn in de jurisprudentie heeft losgelaten en dat daarmee de drempel voor het aannemen van een duurzame gemeenschappelijke huishouding tussen ouders en kinderen lager is komen te liggen. Het hof verwerpt dit betoog. Op grond van de Whw kunnen thuiswonende kinderen vanaf 16 jaar van wie de ouders zijn overleden tot en met hun 27e jaar in het gehuurde blijven wonen in afwijking van artikel 7:268 lid 6 BW. Uit de wetsgeschiedenis blijkt naar het oordeel van het hof voldoende duidelijk dat en waarom de wet slechts bescherming biedt aan weeskinderen die nog niet de leeftijd van 28 jaren hebben bereikt en dat deze specifieke groep niet te veralgemeniseren is. Dat met de Whw wordt beoogd de drempel voor een beroep op artikel 7:268 lid 2 BW voor oudere kinderen te verlagen, strookt niet met deze duidelijke afbakening. Daarbij komt dat de wetgever in de invoering van de Whw geen reden heeft gezien tot aanpassing van artikel 7:268 lid 2 BW.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1480

Zaaknummer: 200.353.772/01

Rechters: I. de Greef, K. van Dijk en A.J.M. Lauvenberg

Wetsartikelen: